

**PINGUS POSTA
PIEDZĪVOJUMI**

INESE ZANDERE
KRISTIANS ŠICS

PAR NAUDIŅU
PARAKSTĪSIMIES?

ARTIC PAPER

Rīga
iedvesmas piļēta

POSTS

2006-7

11

L
24

INESE ZANDERE
KRISTIANS ŠICS

PINGUS POSTA PIEDZĪVOJUMI

PINGUS POSTA IZCELŠANĀS

Pingus Posts ir atrasts kāpostos.
Es zinu tikpat labi kā jūs: bērnus neatrod
kāpostos, tie izaug mammai vēderā.
Tikai ne Pingus Posts. Neviena māte to
neizturētu, pat ja viņai būtu dzelzs vēders
ar aizsargstieni kā sacikšu mašīnai.
Par Pingus Posta tēvu es nezinu neko.
Runā, ka viņa uzvārds esot Kalniņš.
Vai Bērziņš.

Toties Pingus Posta māti es satieku bieži. Man patīk svētdienās iet uz tirgu un sapirkties
visai nedēļai. Vispirms es aizeju uz sakņu paviljonu un pagāršoju no visām skābo kāpostu
čupiņām – arī tad, ja nemaz netaisos pirkt jaunnedēļai kāpostus. Pingus Posta māte

stāv aiz letes uz paša
stūra, pretī paviljona
durvīm. Viņa tirgojas
ar kāpostiem, gurķiem,
vāritām bietēm un dilļu
kušķiņiem. Uz letes ir
sarkana plastmasas
krūzīte – no tās dzer
cilvēki, kam garšo
skābo kāpostu sula.
Pingus Posta māte
ģērbjas biezi kā
hokeja vārtsargs.
Vai arī viņa valkā zem
drēbēm bruņas.
Tas nebūtu brīnums.

Tomēr, ieraugot pircēju, viņa laipni smaida un saka:

SKĀBI, SALDSKĀBI UN
SALDĀKI SALĀTIEM.
KURUS JUMS, LŪDZU?

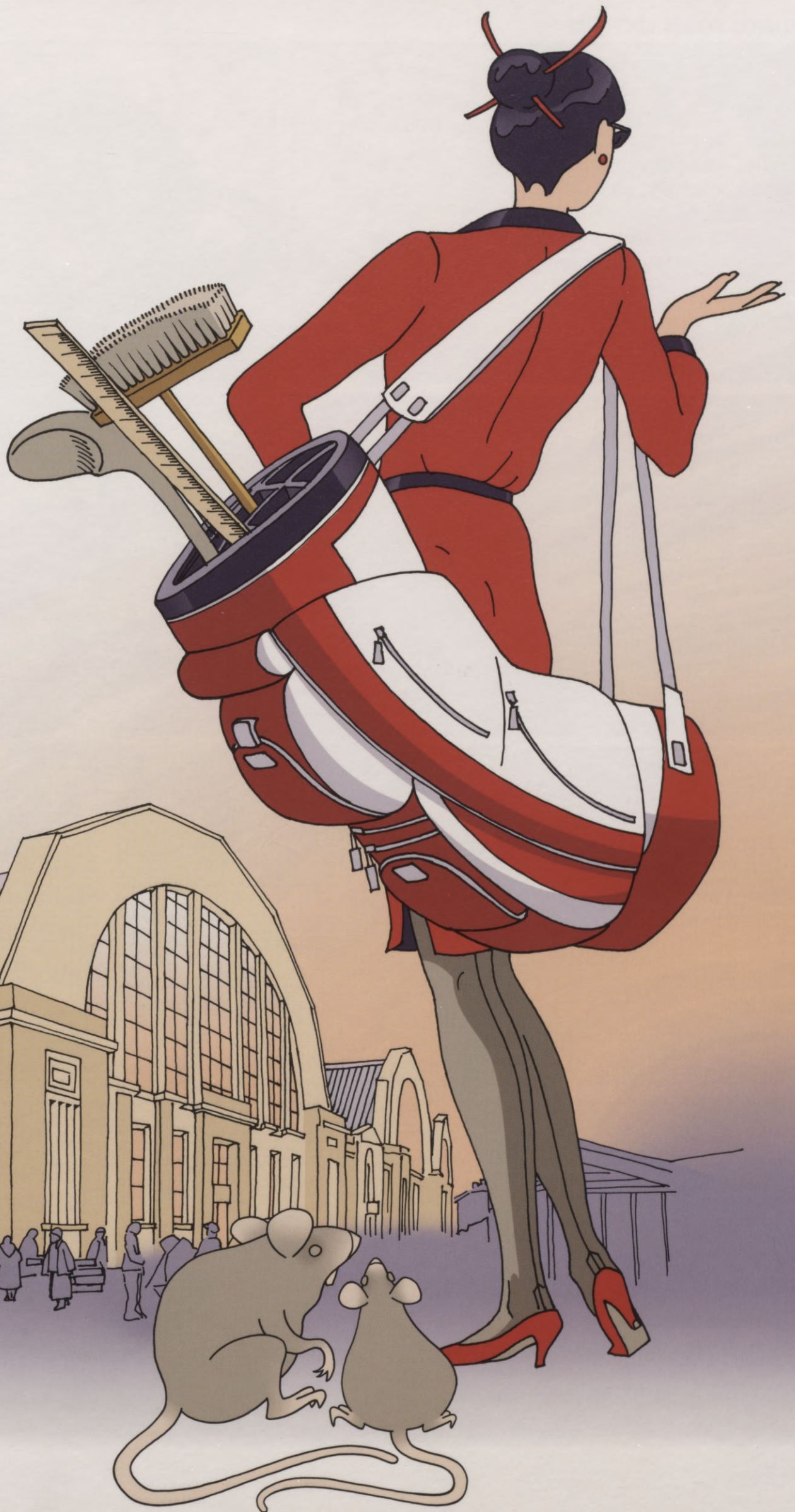

Tie, kam viņa iesver pāris kilogramus
kāpostu plastmasas maisiņā, nenojauš,
ka bērnu var atrast arī kāpostos

– citādi viņi
gan būtu
piesardzīgāki
un rūpīgāk
pārdomātu,
ko grib pirkt.

Pingum Postam ir arī vecāmāte. Vai viņa ir Kalniņa, Bērziņa vai kāpostu pārdevējas māte? To neviens īsti nezina. Bet Pingus Posts ir tieši viņas mazdēls. Vecāmāte ir kā ātrā palīdzība, ugunsdzēsēji, ūdenslidēji un policijas mobilais pulks, – kā visi kopā, protams – īstajā brīdī viņa vienmēr ir klāt. Kā vecāmāte zina, kad jāierodas? Varbūt vecāmmātēm arī mēdz pieslēgt signalizāciju, taču tad tā ir ļoti moderna, jo vadiņus, kas stieptos viņai nopakaļ, neesmu pamanījusi. Viņai līdzī vienmēr ir liela soma. Un arī tas, kā jūs paši drīz redzēsiet, ir diezgan svarīgi.

Kad Pingus Posts bija izņemts no kāpostiem, māte viņu noslaucīja un satina. Baltu autiņu viņai nebija pa rokai, tāpēc Pingus Posts dabūja mātes silto tirgus jaku. Viņš dusēja grozā starp dillu pušķiņiem un izskatījās pavisam mierīgs – tik jauks, ka viens otrs pircējs laikam gan būtu vēlējies viņu nopirkt.

Un to pašu brīdi nez no kurienes – laikam no āra galdiem – parādījās trīs sievas, kas agrāk sakņu paviljonā netika manītas.

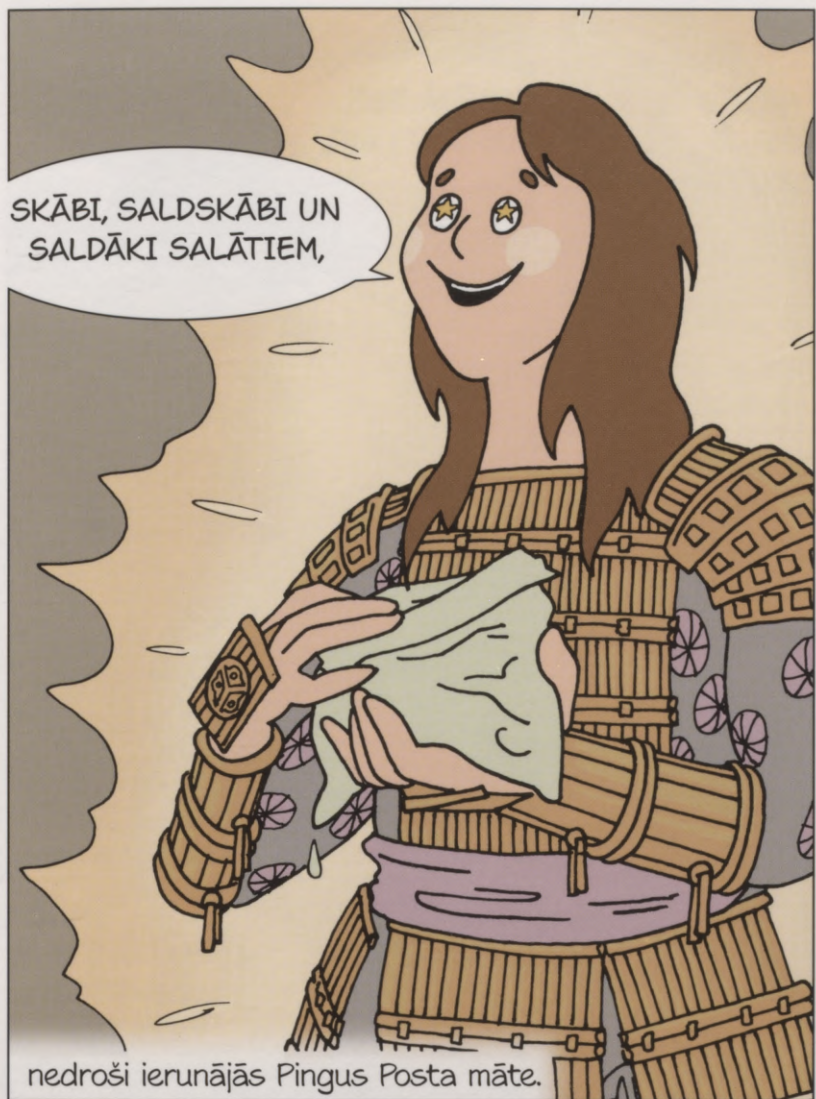

Vienai no tām bija tik skābs ģimis, it kā viņa visu mūžu būtu skābus kāpostus vien ēdusi. Otrās seja bija sarkana kā biete, laikam viņa, ārā tirgodamās, bija dabūjusi stipru vēju.

Trešā izskatījās sīka un mundra kā maza dillīte. Visas trīs devās taisnā ceļā pie letes, uz kuras gulēja Pingus Posts, un, nostājušās ap grozu, sāka viņu pētīt.

SKĀBI, SALDSKĀBI UN
SALDĀKI SALĀTIEM,

nedroši ierunājās Pingus Posta māte.

KURUS JUMS,
LŪDZU?

Taču trīs tirgussievas
nelikās par viņu ne zinis
un neskatījās vis
uz skābo kāpostu čupiņām,
bet tikai uz puiku dillju grozā.

JĀ, TAS IR
PINGUS POSTS,
NAV NE MAZĀKO
ŠAUBU,

beidzot teica resnai
mucai līdzīgā sieva ar
skābo seju.

VIŅŠ IR KLĀT.
TAD NU ZINIET,

viņa bargi
vērsās pie
Pingus Posta
mātes,

JŪSU DĒLS
IEKULSIES ĶEZĀ IT VISUR,
KUR VIEN VIŅŠ SPERS SOLI.
NEKĀDA GLĀBIŅA.
KĀ VIESUĻVĒTRA UN ZEMESTRĪCE.

VISS JUKS UN BRUKS,
KAUKS POLICIJAS SIRĒNAS,
SKANĒS VAIMANAS UN
KAIMIŅU LAMAS.

Viņa iespieda
rokas sānos,
bet, pirms
apklust, vēl
padraudēja
mātei ar resno
pirkstu:

**NEKĀDA
GLĀBIŅA!**

TOMĒR VIŅŠ NEBŪS
SLIKTS ZĒNS,

piebilda tirgussieva ar bietes
seju un pacilāja sarkano krūzīti.

NEBĒDĀJIET,
BŪS JAU LABI,

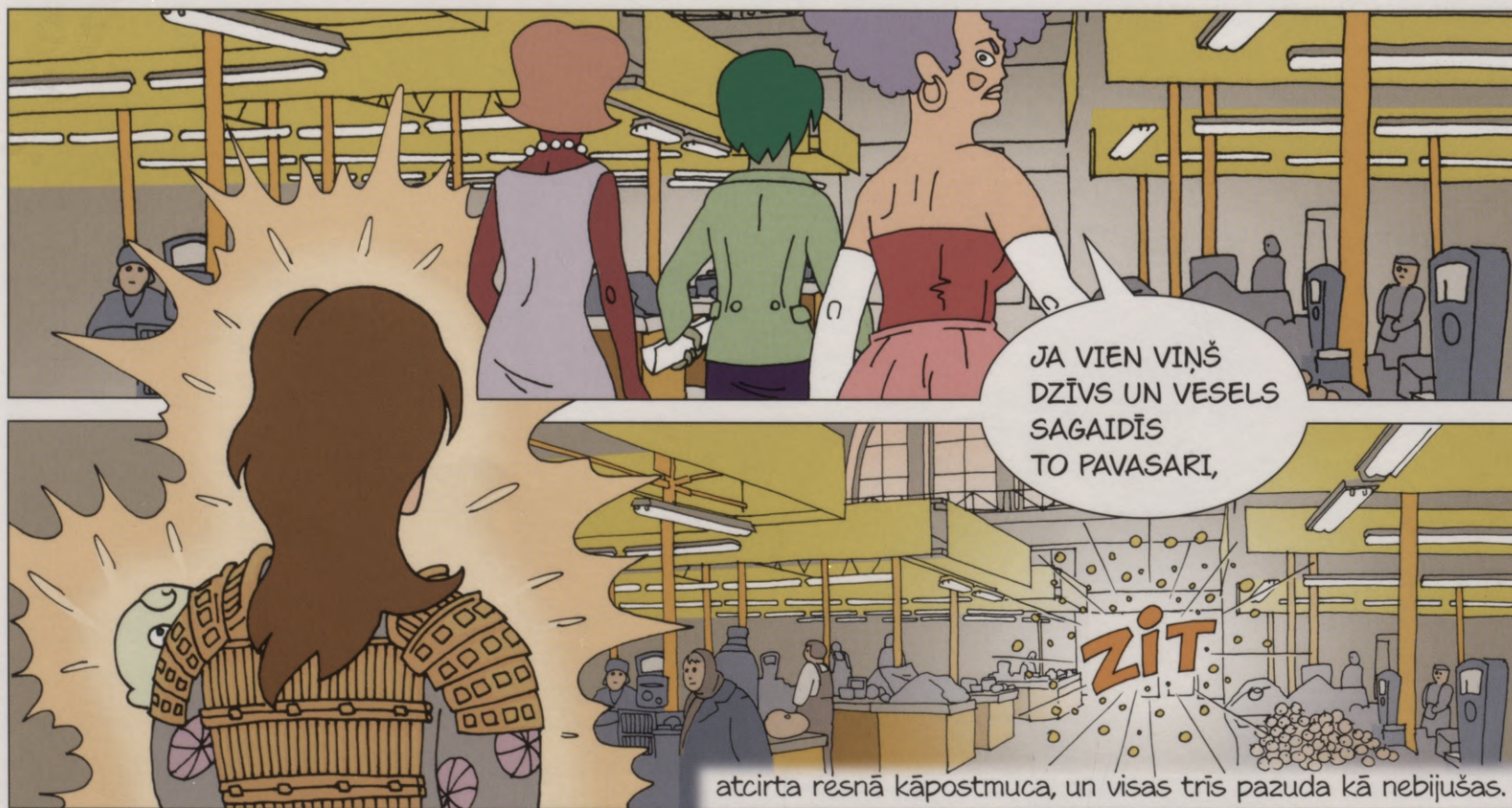
vidū iespraucās mazā diļļu sieviņa.

VIŅŠ NEVĒLĒS NEVIENAM
ĻAUNA, KAUNĒSIES PAR SAVIEM
BRIESMU DARBIEM,
TOS NOŽĒLODAMS, BIEŽI SARKS
UN SLAUCĪS RŪGTAS ASARAS.

MŪŽA
DIVPADSMITAJĀ
PAVASARĪ VIŅU
NOSKŪPSTĪS
MĪĻA MEITENE,
UN VISĀM NELAIMĒM
BŪS GALS.

JA VIEN VIŅŠ
DŽĪVS UN VESELS
SAGAIĀS
TO PAVASARI,

zit

atcirta resnā kāpostmuca, un visas trīs pazuda kā nebijušas.

Bet Pingus Posta māte,
smagi nopūtās,
ņēma savu grozu un
stiepa to uz mājām.
Tiklīdz Pingus Posts
izkāpa no mātes groza
un spēra pirmo soli,
sākās viņa gaitas un
likstas šajā pasaulē.

PAR TĀM KLĪST DAUDZ
DAŽĀDU STĀSTU, BET
ES STĀSTĪŠU JUMS
TIKAI TO, KO ESMU
PATI REDZĒJUSI
VAI DZIRDĒJUSI
NO GODĪGIEM UN
UZTICAMIEM ĻAUDĪM.
PIRMO REIZI ES
PINGU POSTU SATIKU
TRAMVAJĀ.

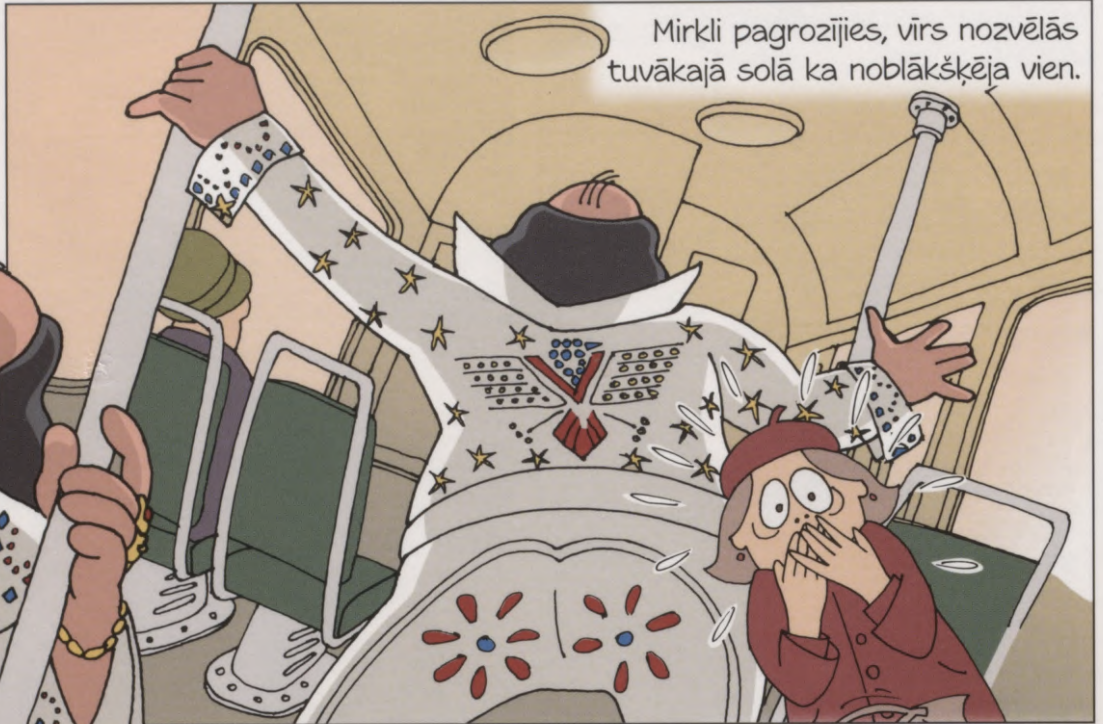

PINGUS POSTS TRAMVAJĀ

Viņš jau nebija vairs tik mazs. Un tomēr resnais tēvocis, kas, smagi elsdams, iespraucās pa tramvaja priekšējām durvīm, viņu vienkārši nepamanīja.

Mirkli pagrozījies, vīrs nozvēlās tuvākajā solā ka noblāksķēja vien.

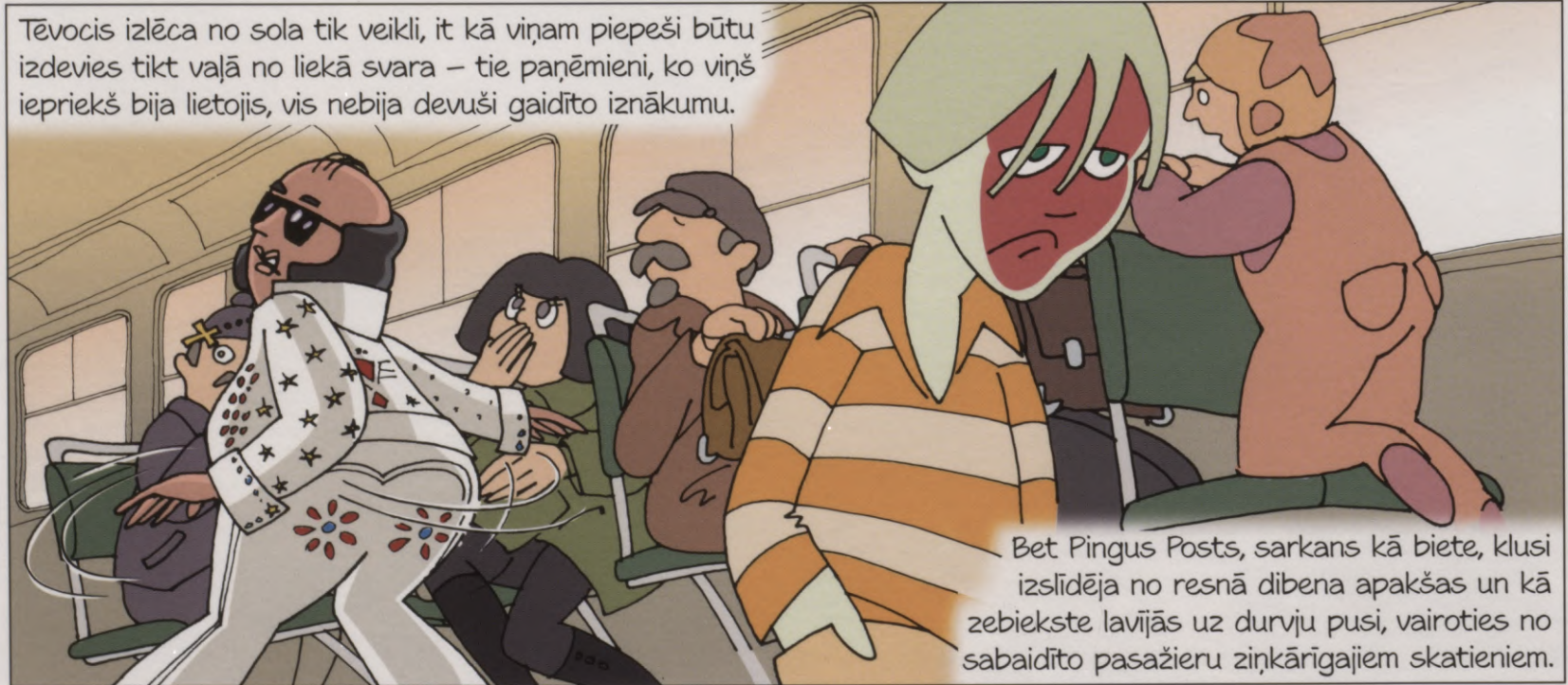

Un tūdaļ pat atskanēja blāviens, no kura tramvajā sēdošie pasažieri pielēca kājās, bet tie, kas stāvēja, atkrita sēdus.

Blāva abi – resnais tēvocis un Pingus Posts, kam viņš bija uzsēdies virsū.

Tēvocis izlēca no sola tik veikli, it kā viņam piepeši būtu izdevies tikt valā no liekā svara – tie paņēmiņi, ko viņš iepriekš bija lietojis, vis nebija devuši gaidīto iznākumu.

Bet Pingus Posts, sarkans kā biete, klusi izslidēja no resnā dibena apakšas un kā zebiekste lavījās uz durvju pusi, vairoties no sabaidīto pasažieru ziņkārīgajiem skatieniem.

Tramvajs apstājās, Pingus Posts tūlīt jau būtu izsprucis pa atvērtaim durvīm, taču viņu uz kāpnītēm apstādināja barga izskata vīrs ar cepurīti. Tās nags kareivīgi slējās pār saraukto, aizdomu mākto pieri.

PARĀDIET BIĻETĪTI,

viņš teica un iestūma apmulsušo Pingus Postu atpakaļ vagonā.

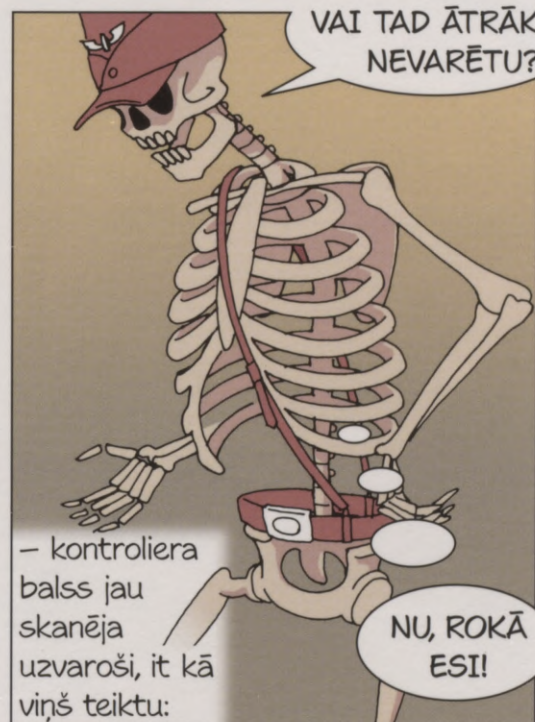
KAUT KUR BIJA,

Pingus Posts nočukstēja un sāka lēni taustīties pa kabatām. Bikšu, krūšu, sānu...

LŪDZU ĀTRĀK,

uzrūca kontrolieris. Pingus Posta rokas sāka lēkāt no kabatas uz kabatu kā divi bailīgi zaķi.

VAI TAD ĀTRĀK NEVARĒTU?

– kontroliera balss jau skanēja uzvaroši, it kā viņš teiktu:

NU, ROKĀ ESI!

Pingus Posts, domādams, ka kontrolieris grib ātrāk tikt vagonā pie pārējiem pasažieriem, mazliet pakāpās atpakaļ. To viņam nevajadzēja darīt. Kontroliera acis iedegās kā medniekam, kas pamanījis bēgošu medījumu.

JANKA, TURI ŠITO!

– viņš iebrēcās.

To dzirdēdams, nabaga Pingus Posts pamodās un bēga.

Pingus Postam vairs nebija kur sprukt. Viņu satvēra divu kontrolieru stiprās rokas un pacēla gaisā kā nomedītu zaķi, kuru atliek tikai iebāzt tarbā.

Tramvajs kaukdams apstājās, daži no samidītajiem pasažieriem vaidēdami spraucās ārā, svaigi no ārpuses kāpa iekšā,

bet Pingus Posts stāvēja starp abiem kontrolieriem ar nodurtu galvu. Te pēkšņi viņam blakus atskanēja pazīstama balss:

KĀPĒC JŪS TURAT AIZ ROKĀM MANU MAZDĒLU?

Pingus Posts neticīgi pašķielēja augšup ar vienu slapjās acs kaktiņu.

JŪSU MAZDĒLAM, KUNDZE, NAV BIĻETES,

uzvaroši pavēstīja kontrolieris ar cepurīti.

TOTIES VIŅAM IR MĒNEŠBIĻETE,

paskaidroja Pingus Posta vecāmāte

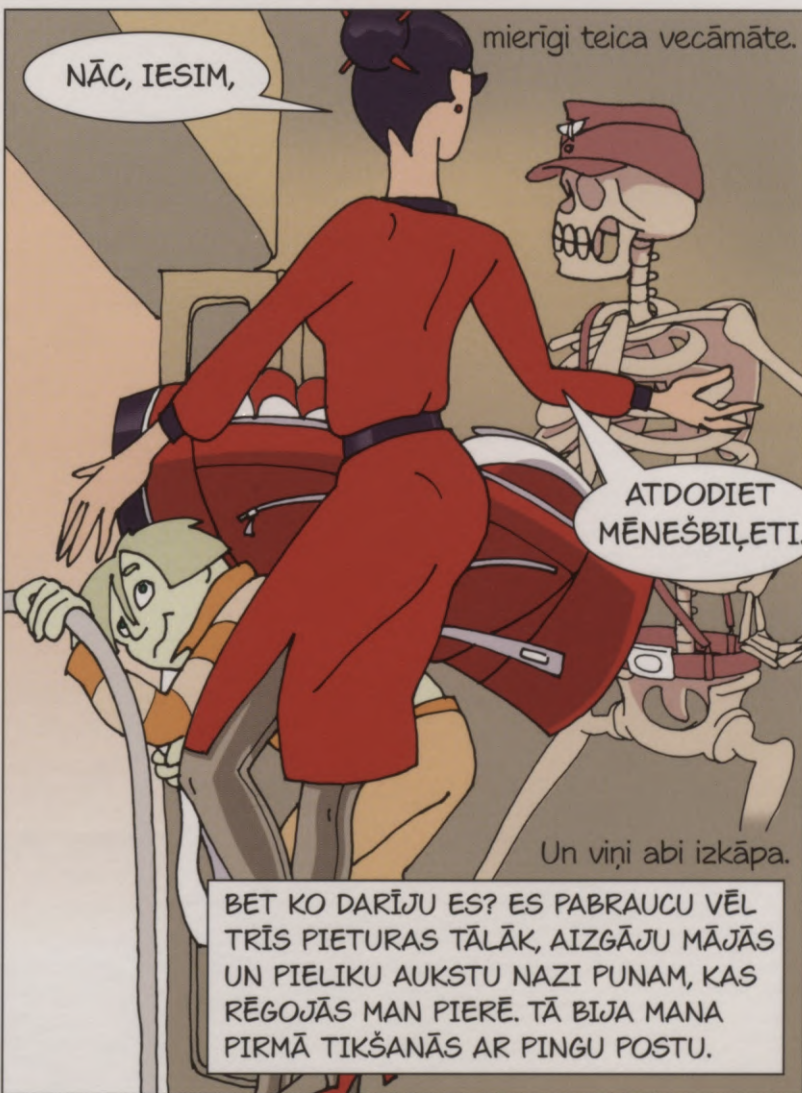
– jo tā patiešām bija viņa, tikko kā iekāpusi tramvajā – un taisīja vajā savu lielo somu.

TE TĀ IR. LŪDZU.

Abi kontrolieri šaubu pilni aplūkoja mēnešbiļeti. Arī Pingus Posts ieskatījās tajā – un patiesi:

– tā tur bija rakstīts lieliem melniem burtiem.

NĀC, IESIM,

mierīgi teica vecāmāte.

ATDODIET MĒNEŠBIĻETI.

Un viņi abi izkāpa.

BET KO DARĪJU ES? ES PABRAUCU VĒL TRĪS PIETURAS TĀLĀK, AIZGĀJU MĀJĀS UN PIELIKU AUKSTU NAZI PUNAM, KAS RĒGOJĀS MAN PIERĒ. TĀ BIJA MANA PIRMĀ TIKŠANĀS AR PINGU POSTU.

PINGUS POSTS ZVĒRU DĀRZĀ

Kad es pie gulbju dīķa pamaniju Pingu Postu, man iesmēdzās tramvajā sasistā piere. Es vēlējos gulbjiem uzsaukt: **"UZMANIETIES!"** – bet Pingus Posts jau pagriezās un gāja pa asfaltēto celiņu tālāk.

Gulbji izstiepa kaklus un ilgi noraudzījās viņam pakal. Visapkārt uz zvēru dārza celiņiem, soliņiem un tiltiņiem valdīja svētdienīgi omulīga rosība. Pingus Posts pazuda manam skatienam, iejukdams raibajā bērnu un vecāku pūlī.

Kad es viņu atkal ieraudzīju, Pingus Posts pacēlās pūlim augstu pāri.

Zvēru dārzā apmeklētājiem par prieku bija sarīkota vizināšanās ar kamieli, un tieši Pingus Posts bija tas, kurš pašlaik ļodzīgi sēdēja starp kamieļa kupriem, it kā šaubīdamies – krist vai nekrīst lejā.

KO TU, SĪKAIS, RAUSTIES,

viņam no lejas sauca dūšīgs puisis kantainiem pleciem,

LABĀK IZPLŪC KĀDU SPALVU KUŠĶĪTI, REDZĒSI, KAS TĀS BŪS PAR SUVENĪRU!

Pingus Posta sejā pavidēja priecīgs smails, viņš pastiepa roku, sagrāba sauļā kamieļa vilnu un plūca.

Bet kamielis to pašu brīdi, pagriezis galvu un savoršķījis biezās lūpas, splāva – tieši uz kantaino puisi, kas bija samācījis Pingu Postu plūkt suvenīru.

\$%*#&#!!!

Kantainais metās bēgt, acimredzot, saprazdams, ka ir pelnījis vēl, bet dusmīgais kamielis pēkšņi aizrikoja pa celiņu negaidīti ātrā, līganā solī.

To Pingus Posts nebija gaidījis – viņš saļodzījās, sašūpojās un, izmetis gaisā loku, iegāzās dīķī.

Gulbji viņu sagaidīja ar aplausu vētrai līdzīgu spārnu vicināšanu.

Šķita, ka viņi gan to bija gaidījuši.

Kamēr zvēru dārza apmeklētāji visapkārt plātīja rokas un klaigāja tikpat skaļi kā gulbji, Pingus Posts dzīvs, vesels un slapjš izrāpās no dīķīša, pārlīda pāri nelielam žogam un iemuka krūmos.

Pēc krūmu vilņošanās varēja nomanīt, ka viņš spraucas tiem cauri uz terārija pusi, un turpu devos arī es, kamēr viss lielais ļaužu bars aizdrāzās pretējā virzienā – ķert aizbēgušo kamieli.

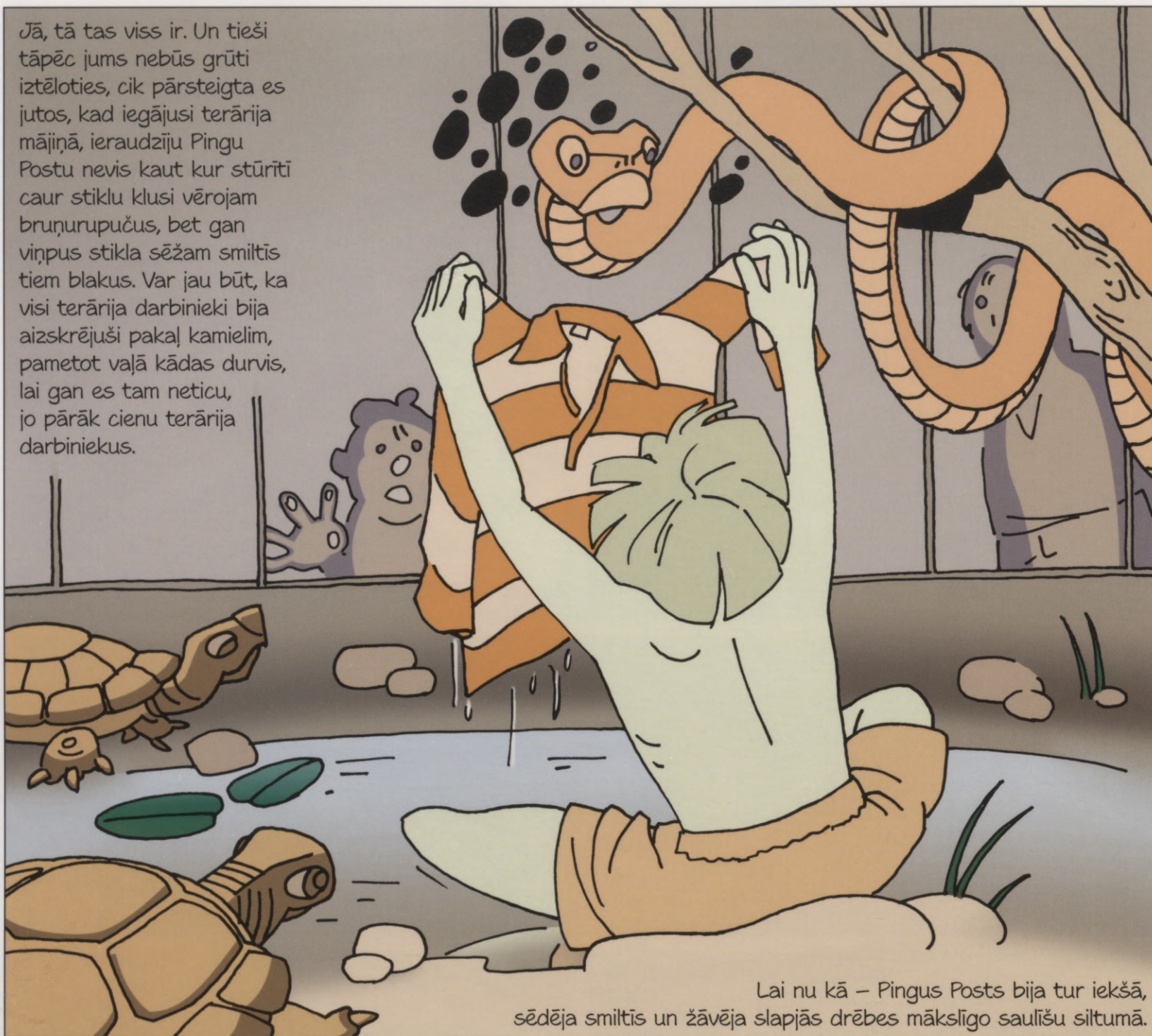
Man tomēr šķita, ka galvenie notikumi risināsies citur.

Zvēru dārzā strādā uzmanīgi cilvēki, kas vienmēr rūpīgi aizver zvēru māju durvis, citādi jau sen zvēri skraidītu pa pilsētu, bet ziņkārīgie cilvēki būtu salīduši būros. Turklāt uz daudzām durvim ir rakstīts:

– un vispār tās ir aizslēgtas.

Jā, tā tas viss ir. Un tieši tāpēc jums nebūs grūti iztēloties, cik pārsteigta es jutos, kad iegājusi terārija mājiņā, ieraudzīju Pingus Postu nevis kaut kur stūrītī caur stiklu klusi vērojam bruņurupučus, bet gan viņpus stikla sēžam smiltis tiem blakus. Var jau būt, ka visi terārija darbinieki bija aizskrējuši pakal kamielim, pametot vaļā kādas durvis, lai gan es tam neticu, jo pārāk cienu terārija darbiniekus.

Lai nu kā – Pingus Posts bija tur iekšā, sēdēja smiltis un žāvēja slapjās drēbēs mākslīgo saulīšu siltumā.

Krokodils arī bija iekšā.

Sākumā viņš mierīgi gulēja, nelikdamies ne zinīs par izmirkušo puišeli, taču pēc maza brītiņa pavēra acis un sāka lēni šļūkt pa smiltīm uz Pingus Posta pusi.

Es
iebrēcos,
gribēju
mesties
Pingum Postam
palīgā, ieskrēju
ar pieri stiklā un,
šausmās sastingusi,
redzēju, kā krokodils
atpleš zobaino rīkli.

Pingus Posts bija iespiedies pašā
terārija stūrī un sagrābis rokā bruņurupuci.

Mirkli, kad platā rīkle
atradās viņam jau
pavisam tuvu, atsprāga
kādas mazas durtiņas
un pa tām droši iesoļoja
Pingus Posta vecāmāte.

Viņa zibenīgi
atvēra savu lielo
iepirkumu somu,
izņēma no tās
pāris kilogramus
svaigas gaļas
un iemeta
taisni krokodila
atplestajā rīklē.

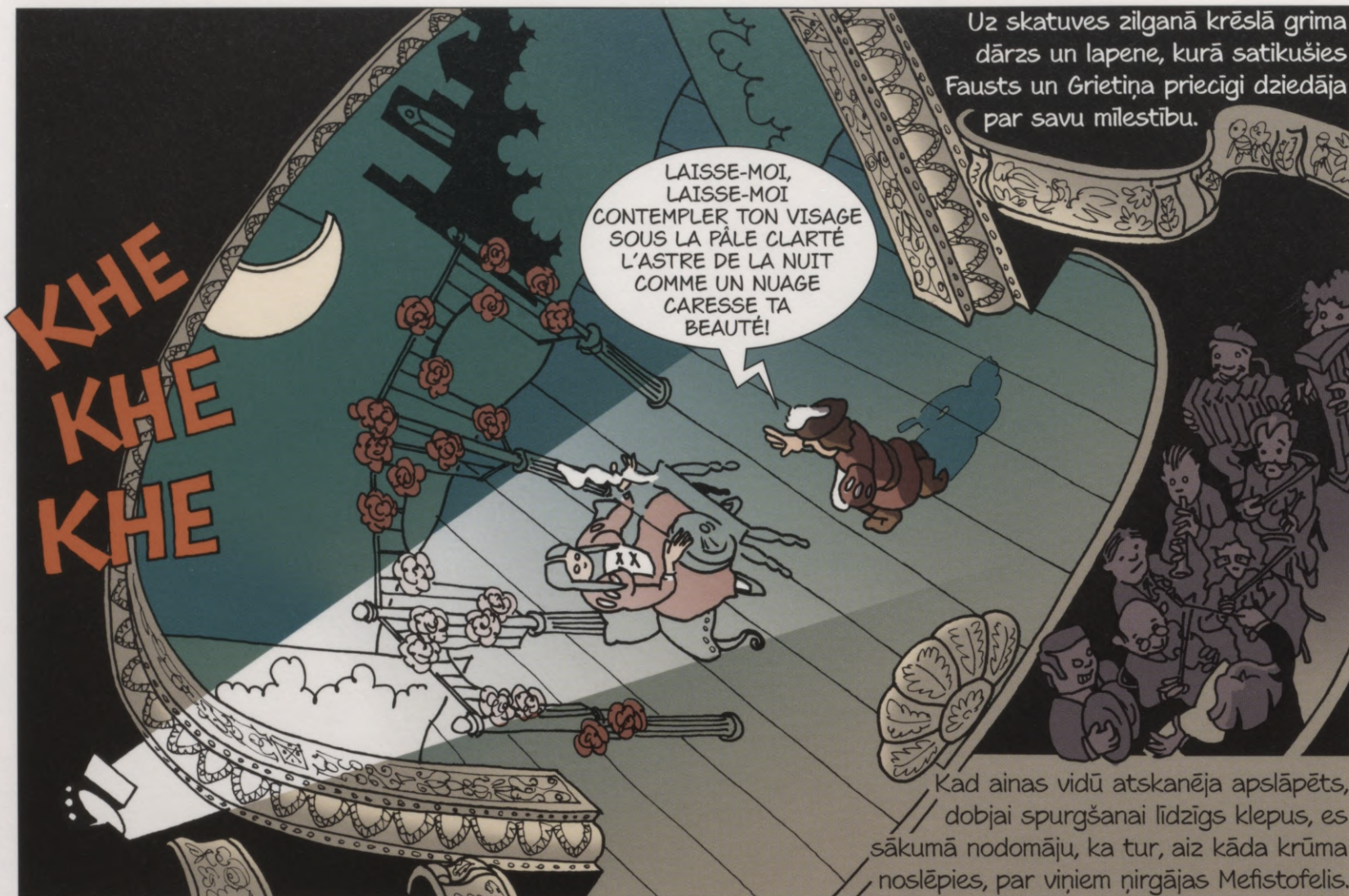

Krokodils aizvēra muti,
vecāmāte saķēra Pingus Postu
aiz rokas, un prom viņi bija.
Tikai caur logu es vēl dzirdēju
vecāsmātes mierīgo balsi:

NEKAS, DĒLIŅ,
PAĒDĪSIM ŠODIEN PUSDIENĀS
KARTUPEĻUS.

UN KO DARĪJU ES? ES GĀJU UZ
TRAMVAJA PIETURU, AIZBRAUCU MĀJĀS
UN PIELIKU PIEREI AUKSTU NAZI.

Uz skatuves zilganā krēslā grima dārzs un lapene, kurā satikušies Fausts un Grietiņa priecīgi dziedāja par savu mīlestību.

LAISSE-MOI,
LAISSE-MOI
CONTEMPLER TON VISAGE
SOUS LA PÂLE CLARTÉ
L'ASTRE DE LA NUIT
COMME UN NUAGE
CARESSE TA
BEAUTÉ!

KHE
KHE
KHE

Kad ainas vidū atskanēja apslāpēts, dobjai spurgšanai līdzīgs klepus, es sākumā nodomāju, ka tur, aiz kāda krūma noslēpies, par viņiem ņirgājas Mefistofelis.

Taču drīz vien kļuva skaidrs, ka velnišķīgais klepus nāk no pavisam citas puses. Daudzi skatītāji sāka nemierīgi grozīt galvas.

Arī es bailīgi pavēros augšup uz balkonu. Man jau bija radušās aizdomas. Un tās tūlīt apstiprinājās!

No balkona, kur notika klusa grūstīšanās un joprojām skanēja savāda klepus, lejup lidoja spožs, četrstūrainais priekšmets.

DANG!

– tas atsitās pret manu galvu un iekrita orķestra bedrē.

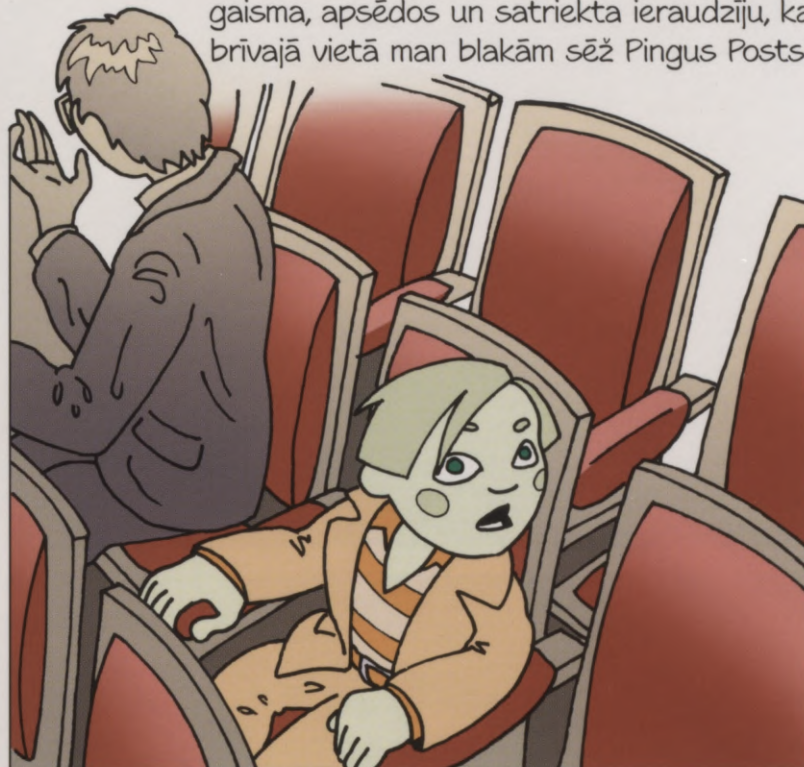
Balkonā bija Pingus Posts! Viņš klepoja un spurdza, viņa muguru dunkāja divas vietu ierādītājas, laikam mēģinādamas izsist rīklē iestrēgušu konfekti, un, protams, tas bija viņa garderobes numuriņš, kas tagad gulēja kaut kur starp vijolnieku krēsliem, kamēr man pierē cēlās milzu puns.

Vietu ierādītājas baltajās blūzītēs izveda klepojošo puiku no balkona, publikas skatieni atkal pievērsās zilganajai lapenei un visi varēja līdz galam noklausīties, cik liela ir Fausta un Grietiņas mīlestība.

Starpbrīdī es slēpos tualetē no paziņām, kas vakartērpos un tumšos uzvalkos pastaigājās, dzēra šampanieti un ēda Operas kūkas, jo puns bija galīgi sabojājis manu izskatu.

Atgriezos zālē tikai tad, kad zeltītajā lustrā jau sāka dzist gaisma, apsēdos un satriekta ieraudzīju, ka brīvajā vietā man blakām sēž Pingus Posts!

Bēgt bija par vēlu. Priekškars jau vērās valā un, cilājot šķēpus, no skatuves dziļuma šurp maršēja visi operas kora tenori, basi un baritoni cieši pieguļošās triko biksēs. Nonākuši līdz orķestra bedres malai, vīri apgriezās un braši soļoja atpakaļ.

Viņu dibeni lēkāja un trīcēja tā, it kā viņi būtu ļoti nobijušies no ienaidnieka, ar kuru devās cīnīties.

Pingus Posts sēdēja pavisam mierīgs, vairs neklepoja un tikai tad, kad Grietiņas brālis Valentīns, dodamies karā kopā ar kori, uzsāka savu atvadu lūgšanu, Pingus piepeši pazuda zem sava krēsla. Lielāko cēliena daļu es viņu vairs neredzēju.

Tikai laiku pa laikam te vienā, te otrā vietā starp partera krēslu rindām, iztrūcinot mūzikā iegrimušos skatītājus, parādījās puikas galva – un tūlīt atkal pazuda.

Beidzot es sapratu – Pingus Posts meklēja savu nokritušo garderobes numuriņu.

Kad, izskanot ārijai, otrais cēliens beidzās, Pingus Posts atkal sēdēja man blakus. Tieši mums priekšā no savas vietas gurdi pieslējās ļoti gara un slaida dāma sarkanā vakarkleitā, kas izskatījās gluži kā kareivīgo koristu triko bikses, jo sēžot bija pārāk cieši pieklāvusies dāmas sēžamvietai.

Pingus Posts, acimredzot, gribēdams skaistajai dāmai palīdzēt, pavilka viņu aiz pielipušās kleitas.

Tai pašā mirklī nošļaukstēja skaļa plauka.

PUIKA, KO TU ATĻAUJIES!

saniknota spiedza dāma.

ATVAINOJIET, ES TŪLĪT NOLIKŠU ATPAKAĻ,

nobijies un nosarcis čukstēja Pingus Posts, mēģinot iedabūt kleitu tur, kur tā vēl nupat bija atradusies.

Arī viņa otru vaigu ķēra plauka, bet garā dāma, degunu izslējusi, metās projām.

Pingus Posts sēdēja tik nelaimīgs, ka pat man kļuva viņa žēl.

TAVS NUMURINŠ IEKRITA ORĶESTRA BEDRĒ,

es teicu.

PĒC TAM, KAD BIJA PĀRSITIS MAN GALVU.

Un arī es, lepmi izslējusi savu punu, devos ēst Operas kūku.

Kad sākās pēdējais cēliens, vieta man blakus atkal bija brīva. Garā dāma nozibsnīja pār plecu baltu aci, bet nekaunīgo puiku neredzēdama, atkal pievērsās Grietiņai, kura uz skatuves bija palikusi gluži viena. Sākumā šķita, ka zālē valda miers, viss notiek, kā izrādē paredzēts, un nekādas nekārtības vairs nav gaidāmas.

Tomēr, rūpīgāk ieklausoties mūzikā, man šķita savādi tas, ka līdz šim tik virtuozie mūziķi, kas spēlējot ne reizi neklūdījis, kļuvuši daudz neuzmanīgāki.

Te kāda vijole kā satrūkusies aprāva melodiju. Te arfa ietenējās tā, it kā to nebūtu skāruši smalkie artistes pirksti, bet kāds būtu tai piespiedies ar muguru.

Šķīvji noblarkšķēja kā apgāzies trauku skapis, bet diriģents vairākkārt sarāvās, it kā viņam būtu stipri iesāpējies vēders.

Es pastiepu kaklu un ielūkojos orķestra bedrē. Taisni tobrīd visiem trim sārtvaidžiem trombonistiem, kas pūta varenu solo, pārspējot pārējos instrumentus, nošu paliktņi cits pēc cita krita kā vētras plauti. Lapas aizlidoja kur kurā un vareņā skaņa izsīka žēlā vaidā.

Zem čellista krēsla sākās zemestrīce, dūšīgais vīrs apgāzās ar visu krēslu un viņa instruments, gulēdams čellistam blakus, izskatījās pēc tantes, kas paslīdējusi uz nenotīrītas ietves.

Taču orķestris nepadevās!
Līdz beigām bija palicis
pavisam maz, un diriģents
kā stafetes kociņu
nodeva melodiju tālāk tiem
instrumentiem, kurus vēl nebija
skārusi divainā viesuļvētra.

No tromboniem to pārņēma flautas, tad vijoles un visbeidzot šiemie
instrumenti vieni paši ar apdullinošu rīboņu šķērsoja finiša līniju. Kā
pārguris skrējējs diriģents saņima pār nošu pulti un pazuda publikas
acīm kaut kur orķestra bedres dziļumā.

Priekšgars
vērās ciet,
skatītāji aplaudēja, bet pie
diriģenta pulsts izslējās cits
stāvs, kas mulsi grozījās
te uz skatuves,
te uz publikas pusi.
Tas bija Pingus Posts.

Rokā viņš turēja nevis diriģenta zizli, bet cieši sažņaugtu garderobes numuriņu.

Publika pārsteigta pierima. Tikmēr no zāles viņa gala pa galveno eju jau traucās kāda sieviete ar palielu somu. Tā bija Pingus Posta vecāmāte.

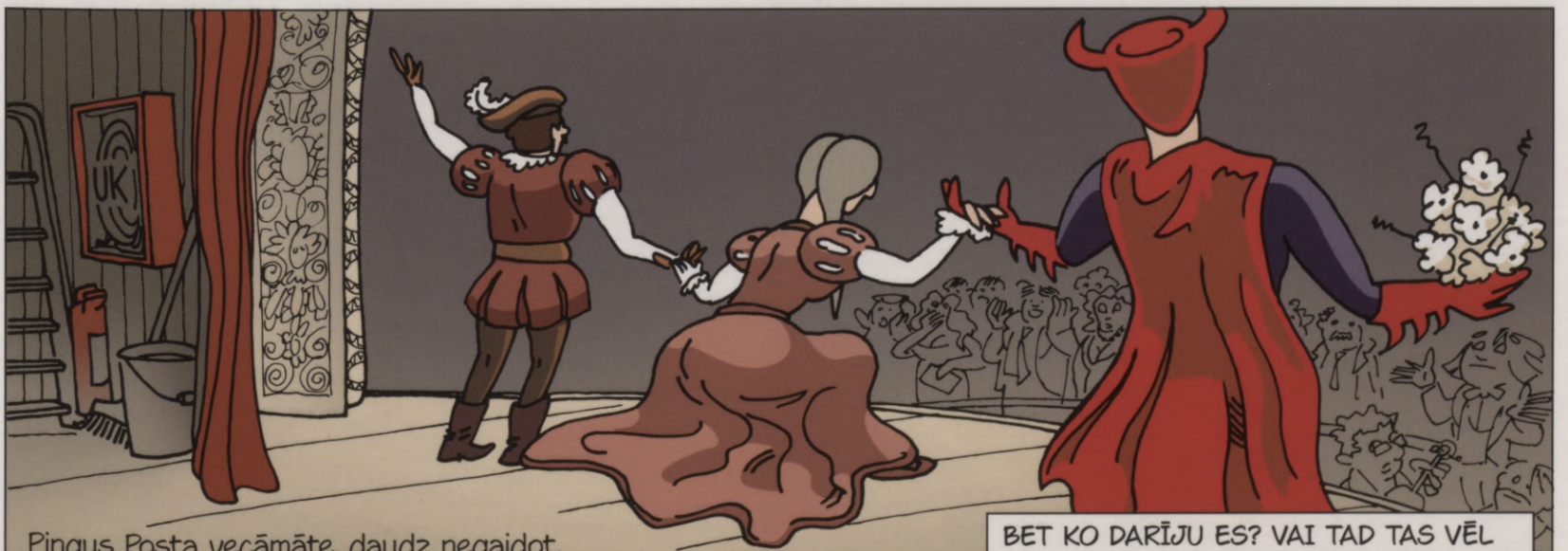

Viņa izņēma no somas mazliet saspiestu, tomēr krāšņu zili baltu miķelišu pušķi un pasniedza to mazdēlam. Publika atsāka aplaudēt vēl skaļāk.

TIK JAUNIŅŠ UN JAU DIRIĢĒ OPERĀ,

man priekšā aizgrābti čukstēja garā dāma sarkanajā vakarkleitā.

ĪSTS BRĪNUMBĒRNS!

Pingus Posta vecāmāte, daudz negaidot, izcēla apjukušo brīnumbērnu no orķestra bedres, un pēc mirkļa viņu abu zālē vairs nebija, tikai Fausts, Grietiņa un Mefistofelis turpināja klanīties sajūsminātajai publikai.

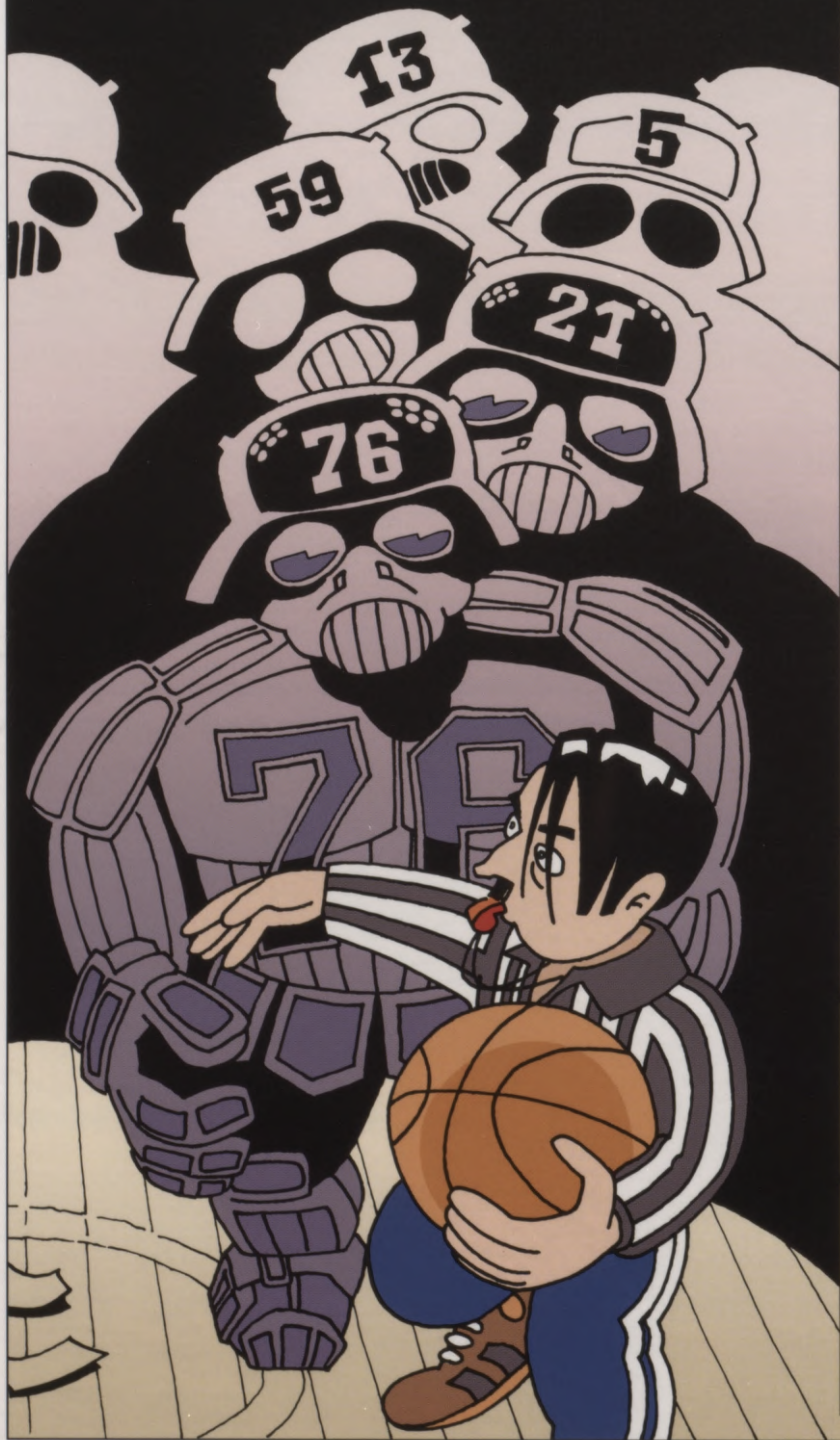
BET KO DARĪJU ES? VAI TAD TAS VĒL JĀPASKAIDRO? – ES DEVOS MĀJĀS UN PIELIKU AUKSTU SUDRABA NAZI OPERĀ DABŪTAJAM PUNAM...

Tiem, kas pirmo reizi dzird par Pingu Postu, gribu paskaidrot, ka viņš, lai arī pūli nekad nevar palikt nepamanīts, tomēr nav divmetrīgs basketbolists. Taču arī Pingus Posts spēj darboties basketbola laukumā. Vai viņš prot spēlēt basketbolu? Es to neesmu apgalvojusi. Vai kāda komanda varētu uzaicināt Pingu Postu savā sastāvā? Protams, ja vien visi būtu ar mieru iziet laukumā bruņvestēs, turklāt tā jau būtu pavisam cita spēle.

Postabols, šķiet, būtu gluži piemērots nosaukums, un varbūt pēc dažiem gadiem visa Amerika jau sauktu:

**I LOVE
THIS GAME!**

Klausieties visu pēc kārtas. Tajā mačā es biju par "Liepājas Lieliskajiem", jo viņu komandā viens čālis ir ļoti smuks un gaišiem matiem.

Ari pārējie līdzjutēji atbalstīja savējos, skaļi kļiedzot, taurējot un dauzot bungas.

Tiesa, daži no viņiem sauca nevis:

**LIE-LIS-KIE!
LIE-LIS-KIE!**

bet gan

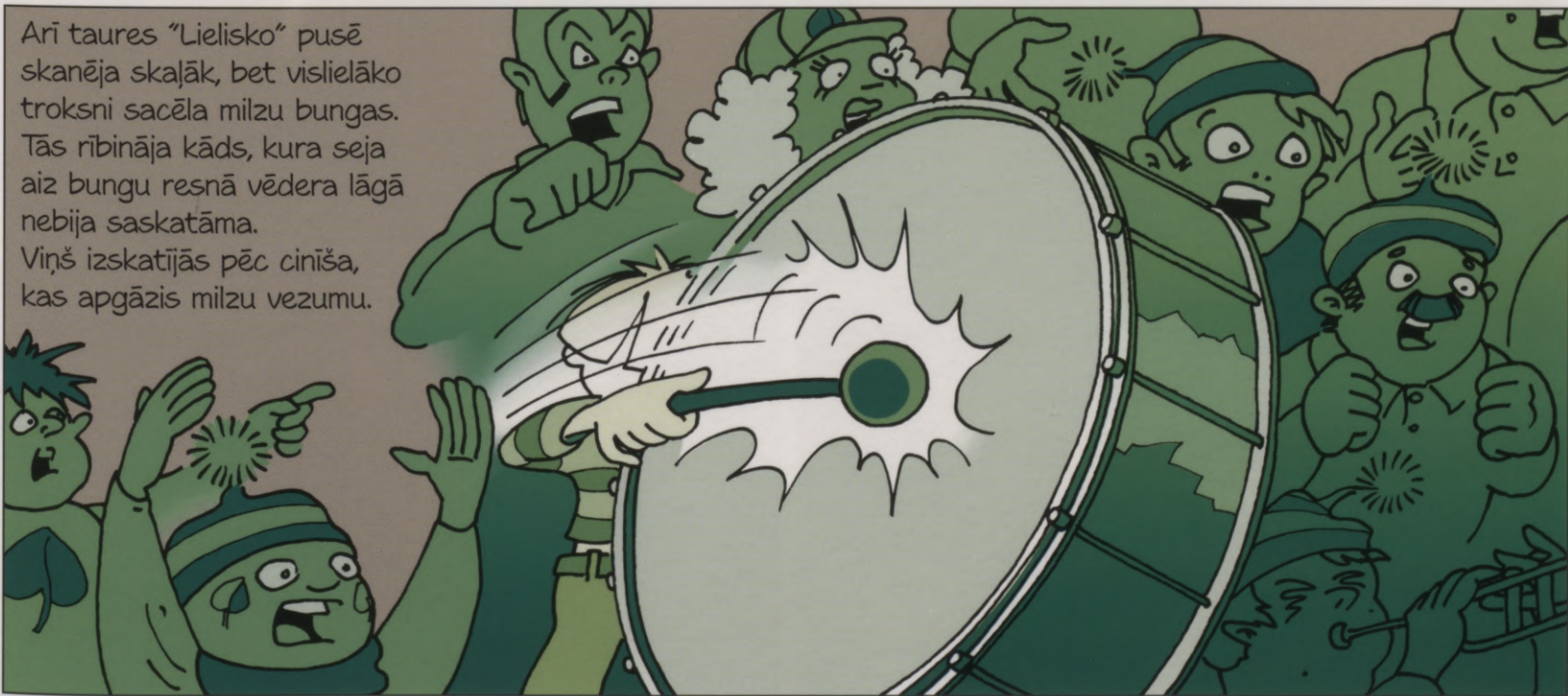
**BAUS-KAS
BUĻ-ĻI!**

Dīvaini, ka arī pretiniekiem vienmēr kāds jūt līdzī, lai gan viņi ir pretinieki. "Bauskas Bulliem" bija pat meitenes īsos svārciņos, tās purināja sudraba pušķus un spiedza – bet mūsējās spiedza labāk.

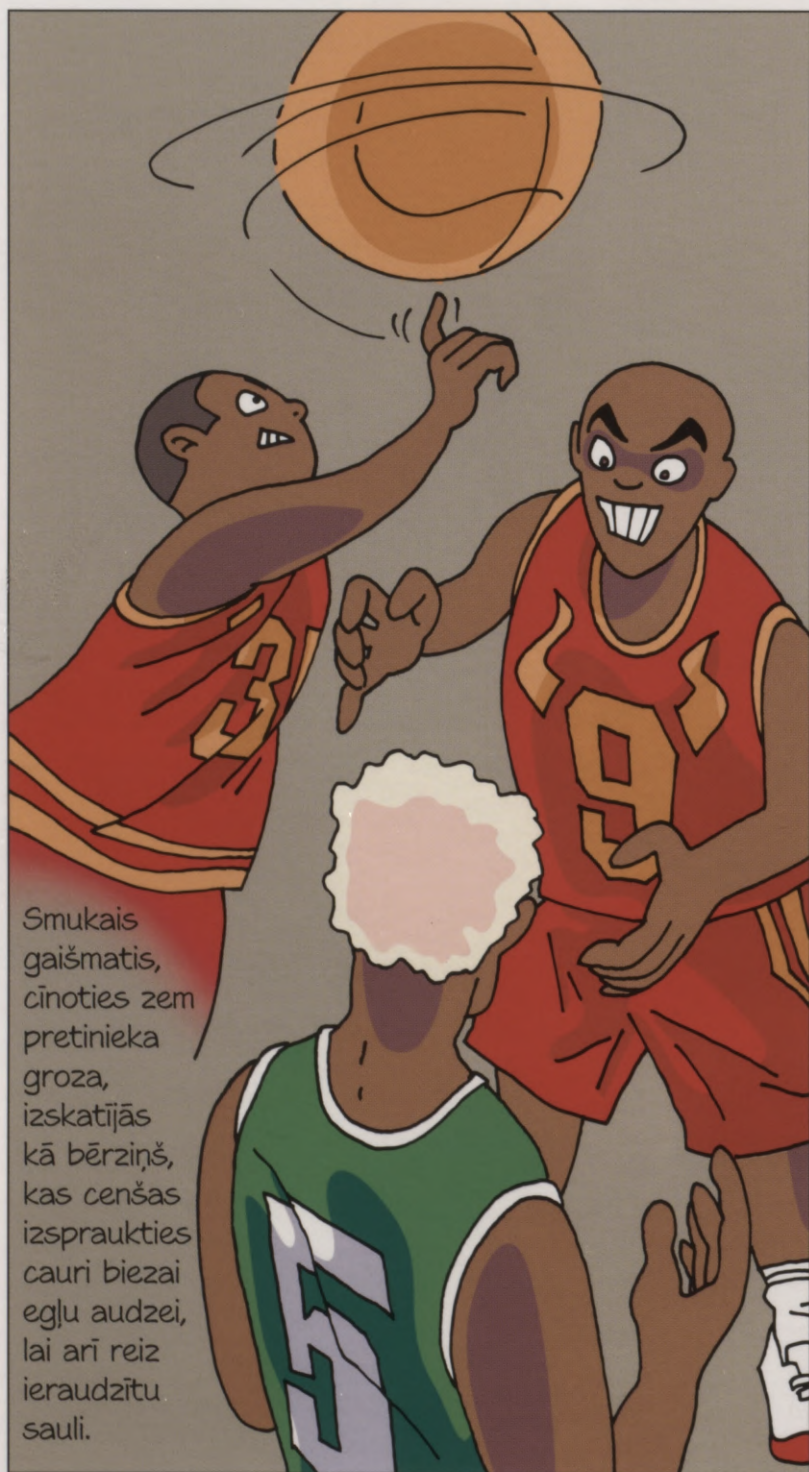

Ari taures "Lielisko" pusē skanēja skaļāk, bet vislielāko troksni sacēla milzu bungas. Tās rībināja kāds, kura seja aiz bungu resnā vēdera lāgā nebija saskatāma. Viņš izskatījās pēc ciniša, kas apgāzis milzu vezumu.

Par spīti līdzjutēju pūliņiem, "Lieliskie" zaudēja. Dūšīgie "Bauskas Bullji", izstiepuši garās ķetnas, nogrāba lidojošās bumbas pusceļā, turklāt tiesnesis ar ušiņām bija īsts riebeklis – pēc viņa domām mūsējie vienmēr bija vainīgi.

Smukais gaišmatis, cīnoties zem pretinieka groza, izskatījās kā bērziņš, kas cenšas izspraukties cauri biežai egļu audzei, lai arī reiz ieraudzītu sauli.

KATRS PUIŠĒLIS
NOSPĒLĒTU LABĀK!

pārtraukumā brēca "Lielisko" treneris un viņa labā roka šaudījās pa gaisu, it kā viņš gribētu norādīt savai komandai uz kādu no tribīnēs sēdošajiem puīšļiem. Kreisā roka tikmēr bija līdz elkonim iestūķēta bikšu kabatā, atpogātā žakete plandīja kā karogs, bet kaklasaite uz krūtīm gulēja rāma kā pletne pirms cirtiena.

"Lieliskie" darija, ko varēja, tomēr "Bullji" kā bija tā palika pāris punktus priekšā. Līdz spēles beigām bija vairs tikai minūte.

SAAA-RAUJ!
SAAA-RAUJ!

izmisīgi mudināja skatītāji, taure kvieca kā slaktējams sivēns, bet mazais bungotājs, pielēcis kājās, velēja bungu sānus ar pārdabisku spēku.

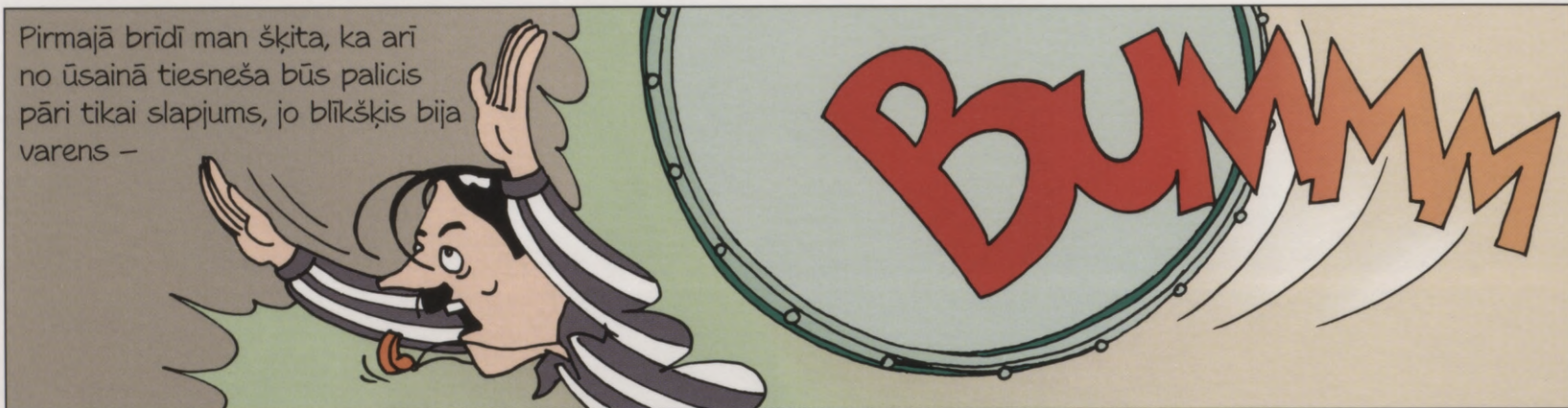
Gaišmatim beidzot izdevās izlocīties caur "Bullju" melnajām pazarēm, viņš palēcās un meta, bet bungotājs, neizlaizdams no acīm grozu, plaši atvēzējās –

un smagās bungas viņu kūleniski aizrāva lejā pāri solu rindām. Aiz bungām tribīnē palika plata stiga, kurā kā punaini celmi rēgojās pieplacinātie skatītāji.

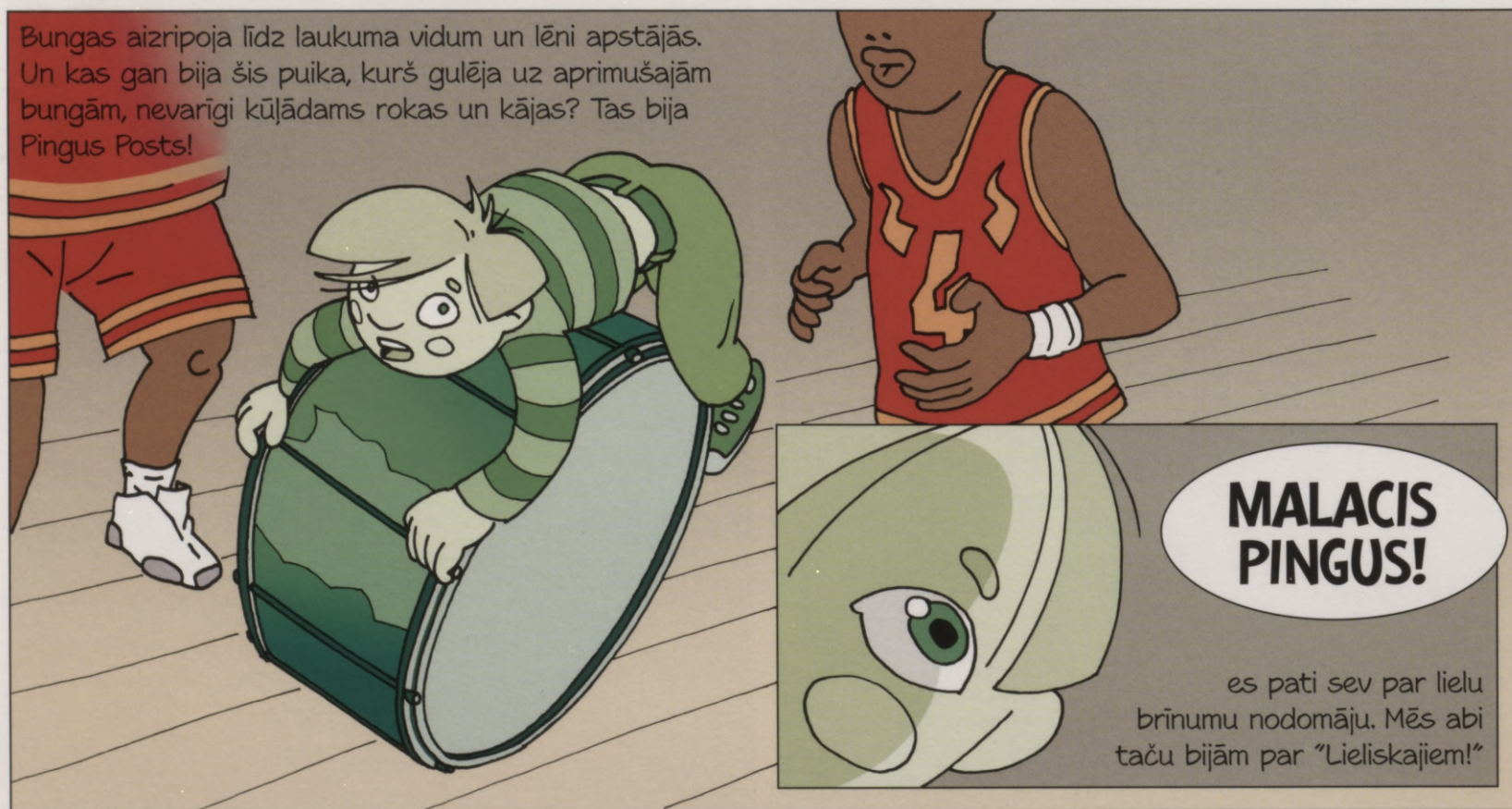
Tiesnesis ar ūsiņām tobrīd pieliecies piekasīgi norādīja sporta zāles izpalīgam, kur uz laukuma uzslaukāms slapjums – tur nupat bija nogāzies Bauskas "bullis", kam nebija pa spēkam aizkavēt gaišmatainā lielisko metienu.

Pirmajā brīdī man šķita, ka arī no ūsainā tiesneša būs palicis pāri tikai slapjums, jo blišķis bija varens –

tomēr, kad piesteigušies dakteri aiznesa bungu ķerto tiesnesi prom no laukuma, viņš joprojām izskatījās diezgan smags.

Bungas aizripoja līdz laukuma vidum un lēni apstājās. Un kas gan bija šis puika, kurš gulēja uz aprimušajām bungām, nevarīgi kūlādams rokas un kājas? Tas bija Pingus Posts!

MALACIS PINGUS!

es pati sev par lielu brīnumu nodomāju. Mēs abi taču bijām par "Lieliskajiem!"

SAA-RAUJ! SAA-RAUJ!

rēca skatītāji.
Otrs
tiesnesis,
mazs un
maigi sārts
kā roze,
iegrūda mutē
svilpi.

Viņš svilpa
kā traks,
taču elles
troksnī
neviens
viņu vairs
nedzirdēja.

Viņš svilpa, svilpa un svilpa,

līdz kļuva koši sarkans kā magone,
pārgrieza acis un nogāzās zemē.

Čaklie dakteri tūlīt viņu noguldīja līdzās
pirmajam tiesnesim un piebāza pie deguna
ožamo spirtu.

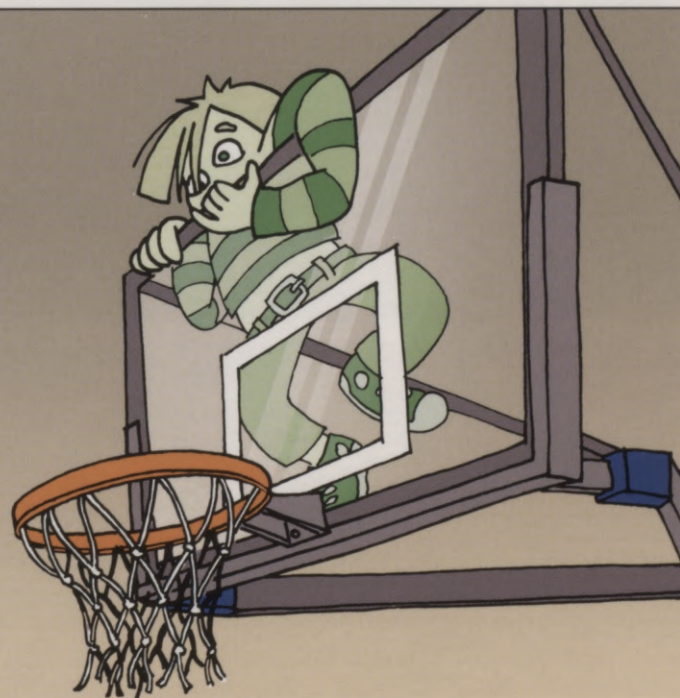
Tikmēr laukumā notika brīnumu lietas. Pingus Posts,
beidzot izrāviens no bungu siksnas gūsta, laidās mukt,
izlocīdamies starp basketbolistu garajām kājām, lai viņu
nesamītu 46. izmēra kedas. Priekšā bija grozs.

SAA-RAUJ!

kliedza skatītāji, kas
vēlējās, lai atsāktos spēle.

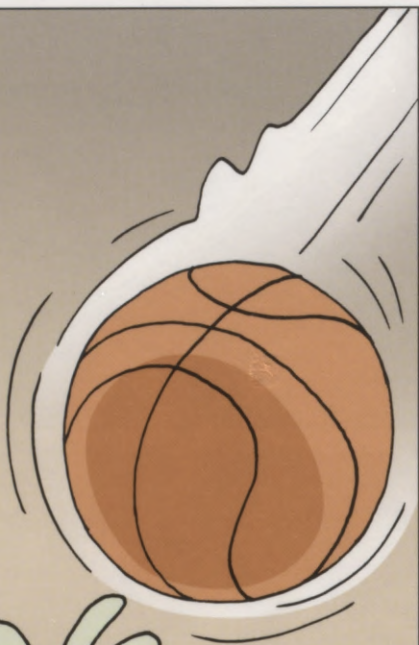

Pingus Posts
vēlējās tikai vienu
- nebūt pa kājām.

Viņš aši kā kaķis uzrāpās līdz pat grozam un palika
tur tupot. Tikai spuraino matu kušķis, ieplestās acis
un sakrampētie pirksti rēgojās pāri vairoga malai.
Tas bija "Bauskas Bullu" grozs.

Tomēr arī tur Pingus Posts nebija drošībā. Izpalīgi aizripināja bungas malā, basketbolisti metās izšķirošajā cīņā, un jau nākamajā sekundē uz grozu lidoja bumba. Var jau būt, ka tā nelidoja īsti uz grozu.

Pingum Postam likās, ka bumba lido viņam virsū, un viņš aizsargādamies pastiepa pretī roku.

– bumba iekrita taisni grozā!

– blakussēdētājs, uzvaras priekā vicinādams rokas, iebelza man pa degunu!

– "Bauskas Bullu" teneris dūsmās iespēra ar kāju pa rezervistu soliņu!

TRIJNIEKŠ!

– uzgavilēja visi "Lielisko" līdzjutēji.

Iekaucās sirēna, un smukais gaišmatis metās apskauties ar saviem komandas biedriem. "Liepājas Lieliskie" bija uzvarējuši!

Tribīnes auroja, meitenes, vicinot sudraba pušķus, spiedza kā negudras, "Bauskas Bullji" lādēdamies gāja nost no laukuma, cietušie tiesneši vārgi snaikstīja galvas, lai saprastu, kas notiek.

Tikai nabaga Pingus Posts joprojām tupēja starp debesīm un zemi kā matrozis masta galā un velti lūkojās lejup, bangojošajā okeānā, pēc zemes, pēc kādas mazas saliņas, kas solītu viņam glābiņu.

Glābiņš nāca pa durvīm, kas ved no zāles uz sportistu ģērbtuvēm. Tā bija Pingus Posta vecāmāte, kas iesoļoja zālē svinīgi kā olimpiskās komitejas prezidents. Viņa izvilka no somas segu, lielu kā olimpiskais karogs, un izklāja to zem groza.

Tulīt visas meitenes bija nometušas sudraba pušķus un satvērušas segas stūrus.

pavēlēja vecāmāte. Pingus Posts nekavējās ne mirkli. Salīdzinot ar bliķšķiem, kas tovakar zālē jau bija skanējuši, šis bija pavisam niecīgs bliķšķītis.

Meitenes sakrita čupā, bet vecāmāte nopurināja viņas no segas kā drupačas, ar drošu roku izvelkot no čupas apakšas mazdēlu.

Tad viņa kārtīgi salocīja segu, paņēma Pingus Postu pie rokas un devās mājup. Bungas jau karājās viņai plecā, un ļaužu pūlis pie zāles durvīm piesardzīgi pašķīrās.

TĀ PINGUS POSTS PIRMO REIZI IZNĀCA BASKETBOLA LAUKUMĀ. BET ES AIZBRAUCU MĀJĀS UN IEBĀZU SAVU ŠĶĪBO, ZILO DEGUNU BĻODĀ AR SALDĒJUMU. "LIELISKIE" TAČU BIJA UZVARĒJUŠI!

Pingus Posts teica, kad viņi visi trīs – Pingus, māte un vecāmāte – bija apsēdušies pie galda ap kūpošo kāpostblodu.

atteica māte un pasniedzās pēc karotes.

ES IESLĒGŠU TELEVIZORU,

IESLĒDZ,

NU, IESLĒDZ AR,

piekrita vecāmāte un pasniedzās pēc rupjmaizes gabaliņa.

PIRMO PROGRAMMU,

paskaidroja Pingus Posts un pasniedzās pēc pogas.

Tiklīdz viņš bija to nospiedis, televizors iezibsnījās, atskanēja bliķšķis un dzīvokli nodzisa gaisma.

IZSITA KORĶUS,

tumsā ierunājās mātes balss.

VIENREIZ MUMS TIRGŪ TĀ GADĪJĀS – AGRI NO RĪTA, KAD VĒL PAVISAM TUMŠS. PAT SAVU PRECI NEVARĒJA SASKATĪT! BET PIRCĒJIEM ACIS KĀ KAĶIEM, JA VAR KAUT KO PAGRĀBT PAR VELTI, REDZ ARĪ TUMSĀ.

PĒC PĀRIS MINŪTĒM IEDEGĀS GAISMA,
BET AUSTRĪNKUNDZEI NEVIENAS BIETES
VAIRS NEBIJA UZ GALDA!

VIENS MUKA PROM UZ
DURVĪM, TAM BURKĀNI KRITA
LAUKĀ NO BIKŠU KABATĀM,

BET VIENS
NABADZIŅŠ
- TAM
LAIKAM
PAT KABATU
NEBIJA
- STĀV, MUTI
PIESTŪKĒJIS,

KĀPOSTI
KARĀJAS KĀ
VALZIRGAM
ŪSAS,
APRĪT
NEVAR,
ĀRĀ SPLĀUT
ŽĒL... STĀV UN
SKATĀS MAN
ACĪS.

ĒDIET, ĒDIET

- ES VIŅAM SAKU -

NO MUTES JAU
LAUKĀ NERAUŠU!

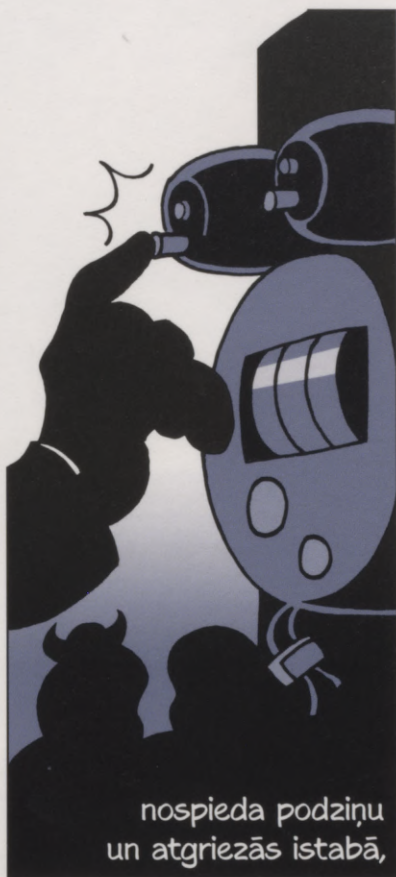
BET VIŅŠ TIKAI STĀV
UN SKATĀS UZ MANI,
STĀV UN SKATĀS...

KAS TUR KO
SKATĪTIES,

PINGU, DĒLIŅ, TU MUMS ESI VĪRIETIS,
AIZEJ UN IESKRŪVĒ TOS KORĶUS,
LAI VAR KAROTI MUTĒ TRĀPĪT.

Pingus aiztaustījās līdz gaitenim, atrada drošinātājus,

nospieda podziņu un atgriezās istabā,

kur māte un vecmāte, pēkšņās gaismas apžilbinātas, mirkšķināja acis kā divas pūces.

Taču tas vilkās tikai mirkli.

Tiklīdz Pingus Posts pabīdīja krēslu, lai apsēstos savā vietā,

kaut kas uzzibsnīja un istabā atkal kļuva tumšs.

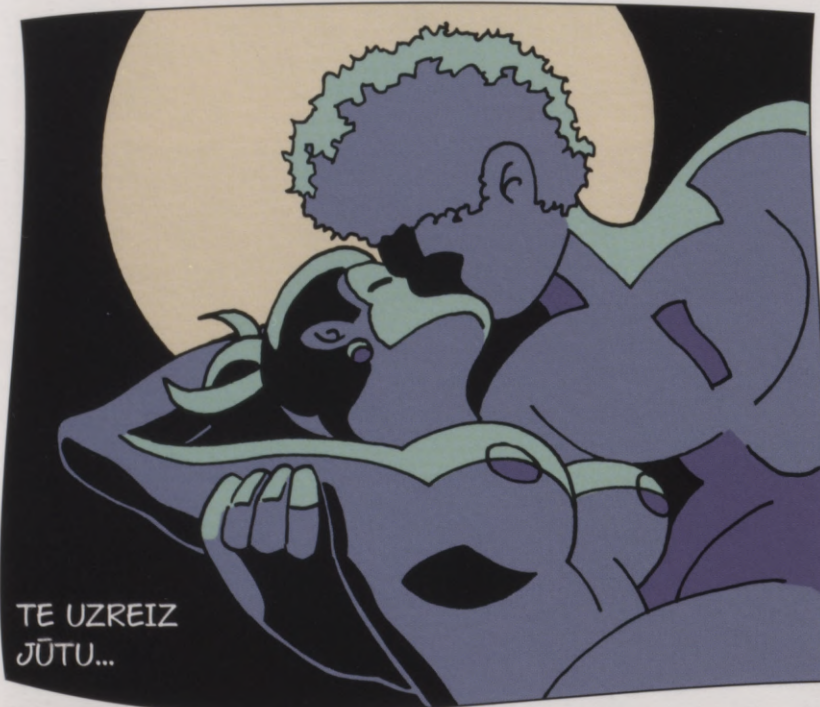
LAMPIŅA IZDEGA,

no tumsas atskanēja vecāsmātes balss, taču nu viņas mute, kā Pingum šķita, vairs nepavisam nebija piestūkēta ar kāpostiem.

VIENREIZ MUMS LAUKOS BALLĒ TĀ GADĪJĀS: LAMPIŅA IZDEG, PALIEK TUMŠS, MUZIKANTI SPĒLĒ – BET NEVIENS VAIRS NEDANCO, VISI BUČOJAS. UN IK PA BRĪDIM KĀDS DABŪ PA AUSI – BLIUKTS, NOSKAN – UN ATKAL BUČOJAS.

ES STĀVĒJU MALIŅĀ
- NEKĀ NEREDZŪ,
TIKAI MANU,
KA BLAKUS KĀDS IR.

TE UZREIZ
JĪTU...

KAS TUR KO JUST,

mātes balss
izšāvās no
tumsas kā
zebiekste.

PINGU, DĒLS, TU MUMS
ESI VĪRIETIS, PAŅEM NO
PLAUKTA JAUNU SPULDZĪTI
UN IESKRŪVĒ, LAI VAR
REDZĒT, KAS BĻODĀ.

Pingus sameklēja spuldzīti, uzkāpa uz krēsla un
apbrīnojami veikli to nomainīja – žēl tikai, ka tumsā viņa
veiklību neviens neredzēja.

Toties brīdī, kad atgriezās gaisma,

viņš nevilus pašāva roku priekšā acīm,

sašūpojās un gāzās –

pāri mātei un vecmātei (abas, kā izrādījās, bija turējušas krēslu),

pāri šķīvim un karotei, taisni kāpostbļodā iekšā.

ES ESMU KĀPOSTOS,

Pingus domīgi teica, pārkāris kājas bļodas un galda malai.

UN TĀ NAV PIRMĀ REIZE. VAI NE, MAMM? TU TAČU MANI ATRADI KĀPOSTOS?

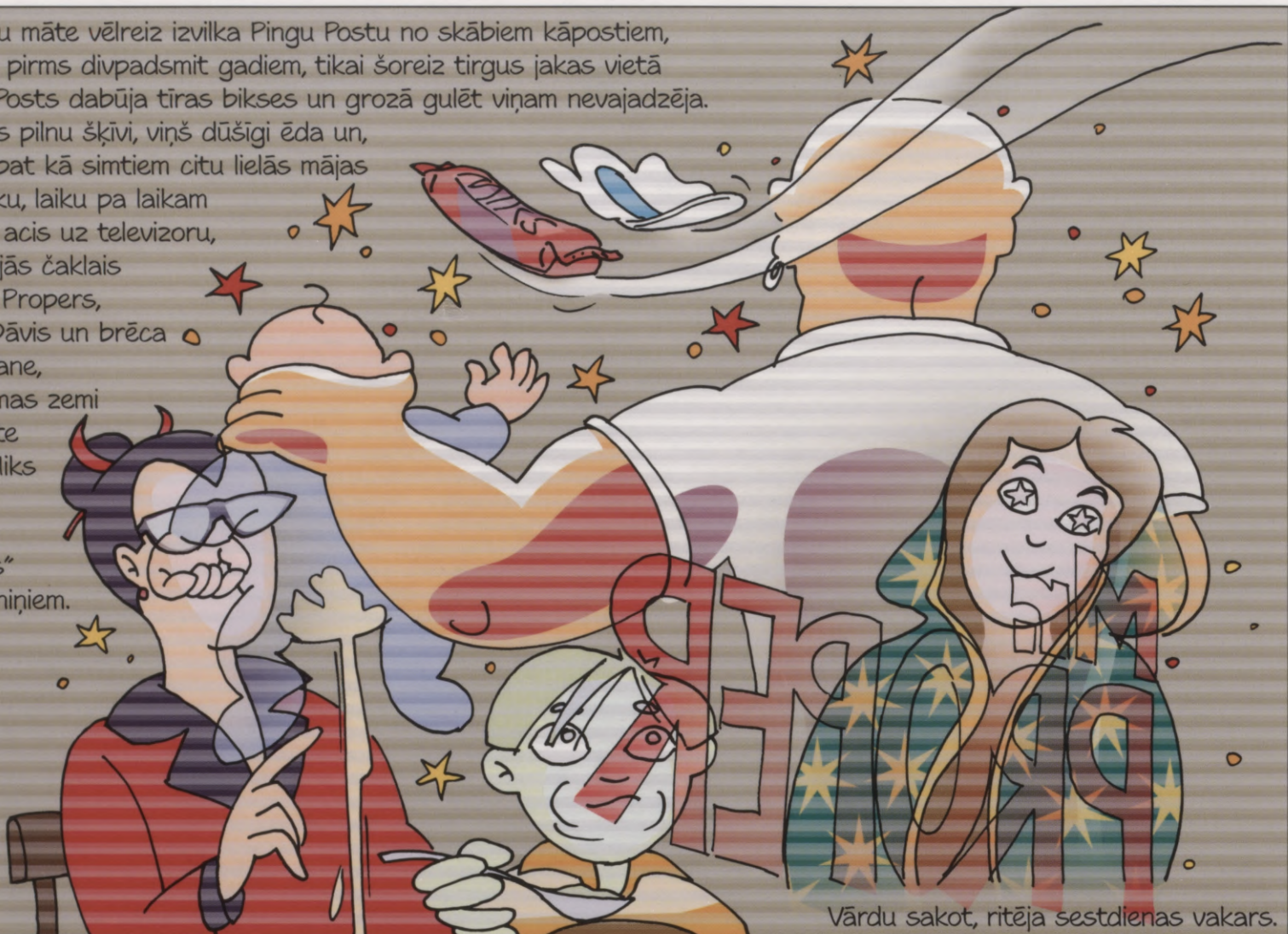

TĀ VIŅA STĀSTĪJA...

norūca vecmāte.

BET VAI TĀPĒC TEV JĀLIEN TAJOS ATPAKAĻ?

Un tā nu māte vēlreiz izvilka Pingus Postu no skābiem kāpostiem, gluži kā pirms divpadsmit gadiem, tikai šoreiz tirgus jakas vietā Pingus Posts dabūja tīras bikses un grozā gulēt viņam nevajadzēja. Piekrāvis pilnu šķīvi, viņš dūšīgi ēda un, gluži tāpat kā simtiem citu lielās mājas iemītnieku, laiku pa laikam pameta acis uz televizoru, kur rosījās čaklais misters Propers, čurāja Dāvis un brēca mazā Zane, pār Laimas zemi kā rakete šāvās Miks un klusi lidinājās "Always" ar spārniņiem.

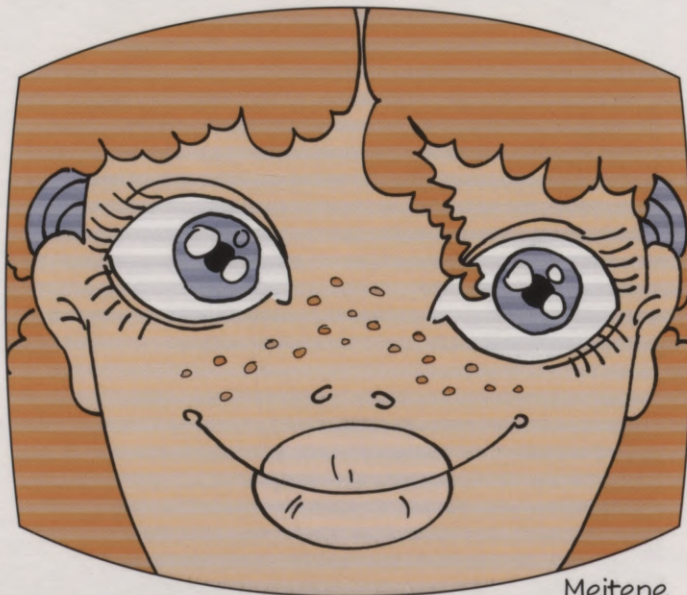

Vārdu sakot, ritēja sestdienas vakars.

Bet tad, pacēlis acis no kāpostu šķīvja, Pingus Posts ieraudzīja ekrānā meiteni.

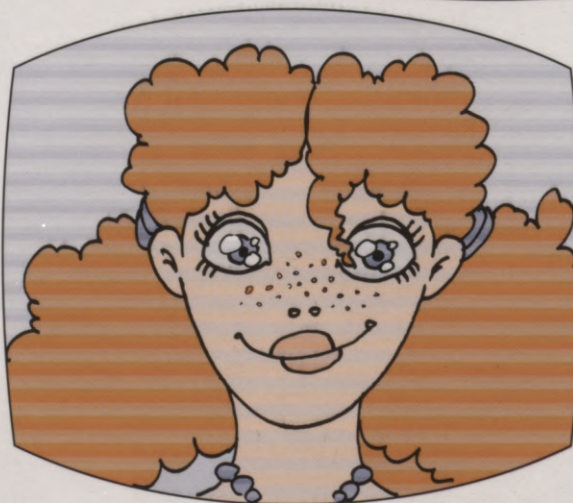

Viņas lielās zilās acis vērās taisni uz priekšu, it kā viņa redzētu, ka tur, tieši pretī, raugās Pingus Posta acis.

KAS TUR KO SKATĪTIES,

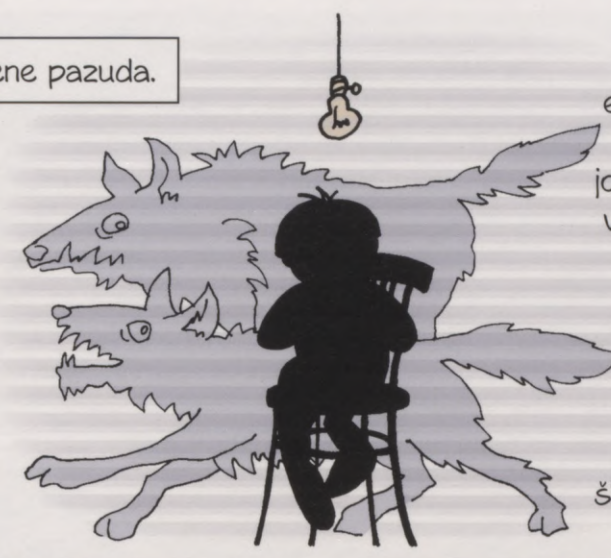
pie sevis nodomāja Pingus Posts, bet pats lūkojās ekrānā kā apburts.

Meitene izskatījās kārtīga un labsirdīga, bet smaids viņas sejā – drusku palaidnīgs, un uz deguna bija vasarasraibumi. Pingus pārņēma sajūta, ka meitene atrodas tepat blakus.

Meitene pazuda.

Notikumus, par kuriem jums stāstīju līdz šim, bija redzējuši daži vai daudzi, bet šo – gandrīz visi, izņemot šoferus, kas atradās pie stūres, un cilvēkus, kam televizora nemaz nav. Un tomēr – ja nu viņi tieši tobrīd bija iegriezušies pie draugiem, kam mājās ir televizors? Un ja nu tieši tobrīd tas bija ieslēgts? Tad pat viņi var apliecināt, ka viss bija tieši tā. Brīnums, ka jūs paši to neredzējāt. Es biju iekārtojies uz dīvāna kopā ar kaķi un čipšu tūtu. Kad ieslēdzām televizoru, raidījums dzīvniekiem jau bija sācies. Studijā sēdēja vairāki palieli suņi un klausījās, ko par viņiem stāsta saimnieki.

TIKLĪDZ IESLĒDZU TELEVIZORU, VIŅŠ TŪLĪT IR KLĀT, APGULĀS MAN BLAKUS UN NOSKATĀS VISU PROGRAMMU!

Čārļa pinkainā āda izskatījās tikpat izstaipīta kā saimnieka džemperis, bet miegainais purns liecināja, ka gulēt viņš var tiklab pie televizora kā jebkur citur. Mans kaķis nicīgi nošņācās.

MANS ČĀRLIS IR APBRĪNOJAMI GUDRS,

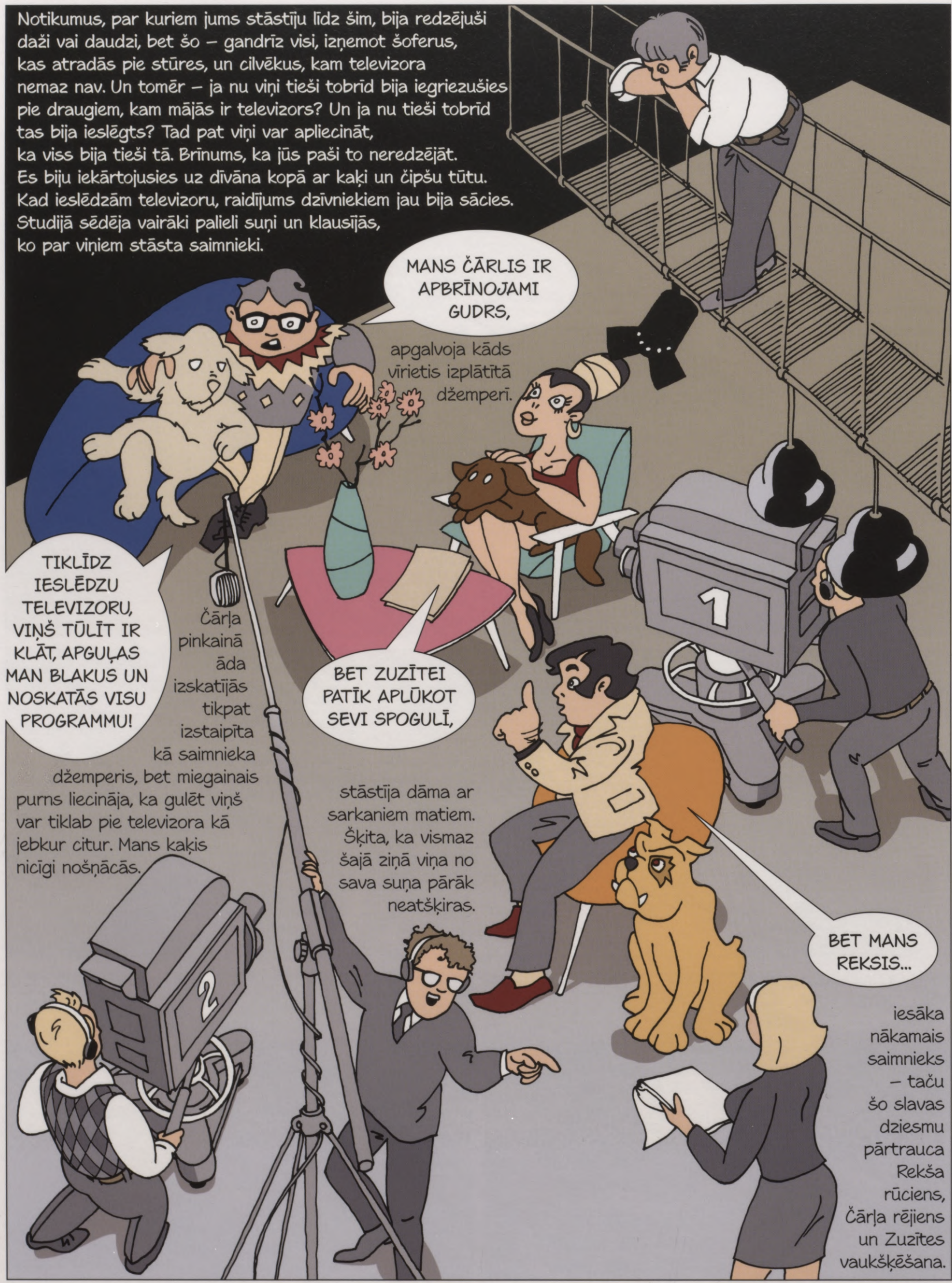
apgalvoja kāds vīrietis izplātītā džemperī.

BET ZUZĪTEI PATĪK APLŪKOT SEVI SPOGULĪ,

stāstīja dāma ar sarkaniem matiem. Šķita, ka vismaz šajā ziņā viņa no sava suņa pārāk neatšķiras.

BET MANS REKSIS...

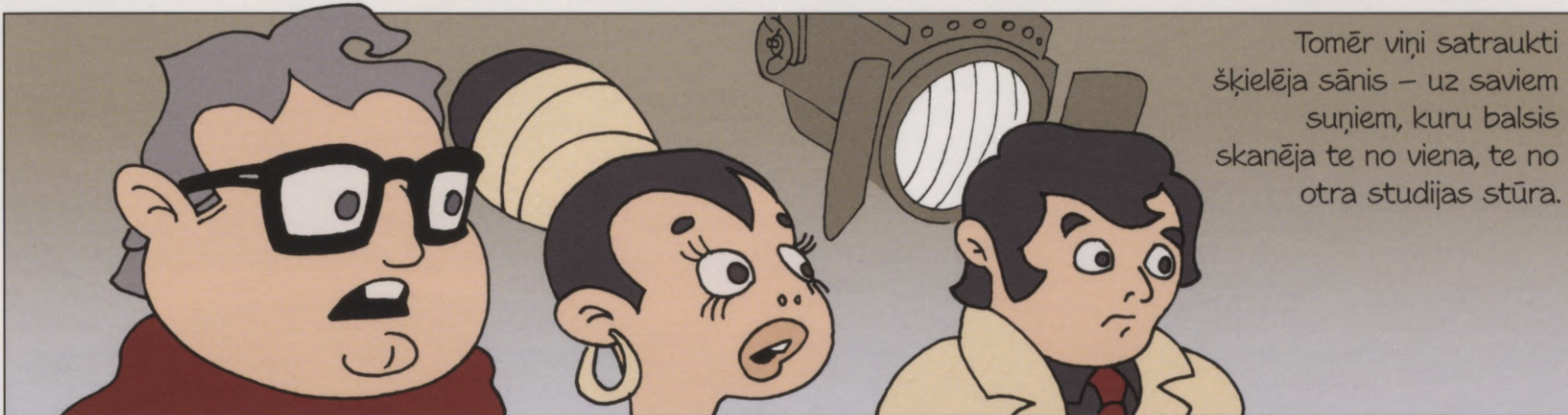
iesāka nākamais saimnieks – taču šo slavas dziesmu pārtrauca Rekša rūciens, Čārļa rējiens un Zuzītes vaušķēšana.

Kaķim spalva uz muguras saslējās stāvus. Suņi pietrūkās kājās un riedami izskrēja no kadra, tikai saimnieki, kam laikam bija stingri pateikts: "Vieta!" – neuzdrošinājās kustēties un turpināja vērties kamerā.

Tomēr viņi satraukti šķielēja sānis – uz saviem suņiem, kuru balsis skanēja te no viena, te no otra studijas stūra.

Beidzot visa varza atkal iejoņoja kadrā. Viņiem pa priekšu joza kāds nabaga radījums. Suņi trenca viņu tieši uz kameru. Mans kaķis izmisīgi pieplaka dīvānam, taču, kad ekrānā parādījās tuvplāns, atguva cienīgu pozu. Tas, ko suņi vajāja, bija cilvēks, nevis kaķis.

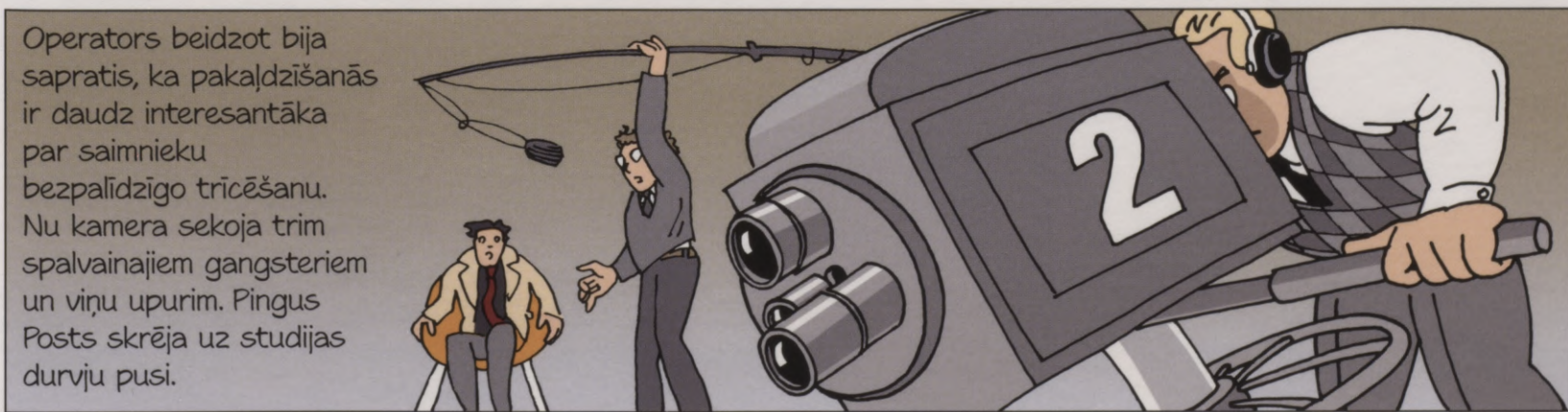
Nu bija mana kārta šausmināties – tas bija Pingus Posts!

KĀ VIŅŠ TUR GADĪJIES,

es novaidējos un iebēru mutē veselu sauju čipšu.

Operators beidzot bija sapratis, ka pakalldzišanās ir daudz interesantāka par saimnieku bezpalīdzīgo tricēšanu. Nu kamera sekoja trim spalvainajiem gangsteriem un viņu upurim. Pingus Posts skrēja uz studijas durvju pusi.

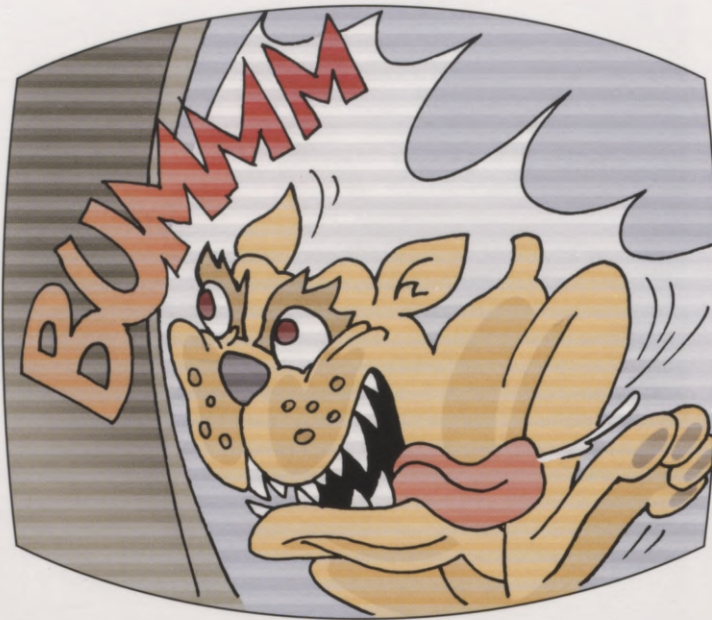

Zuzīte, kam patīk spoguļoties, krietni atpalika, gudrais Čārlis lēkšoja dūšīgāk, tomēr pats pirmais neapturami drāzās Reksis. Kad viņa zobi jau trešo reizi skāra Pingus Posta papēžus, es sapratu, ko Reksša saimnieks nebija spējījis pastāstīt:

MANS REKSIS KOLOSĀLI KOŽI!

Tagad viņam tas vairs nebija jāsaprot, katrs pats varēja pārliecināties, ka Reksis ir īsts asinssūnītis.

Pēdējā brīdī Pingus Posts spējēja sagrābt durvju rokturi.

Durvis aizcirtās Reksim deguna – pareizāk sakot, atplestās rīkles priekšā, kadrā parādījās uzraksts

un diktores ar ļoti nopietnu seju atvairījās par tehniskās dabas traucējumiem raidījuma laikā. Izskatījās, ka manam kaķim šis raidījums ar visiem traucējumiem

ir ļoti patīcis – viņam jau agrāk bija savs viedoklis par suņu dabu.

Kamēr es ieskramškināju mazliet čipšu, kaķis aizmiga un sākās "Globuss." Trīs vīri sēdēja melnos krēslos un sprieda par politiku.

PILNĪGI
PIEKRĪTU
KOLĒĢIM,

ieaurojās
plikpauris.

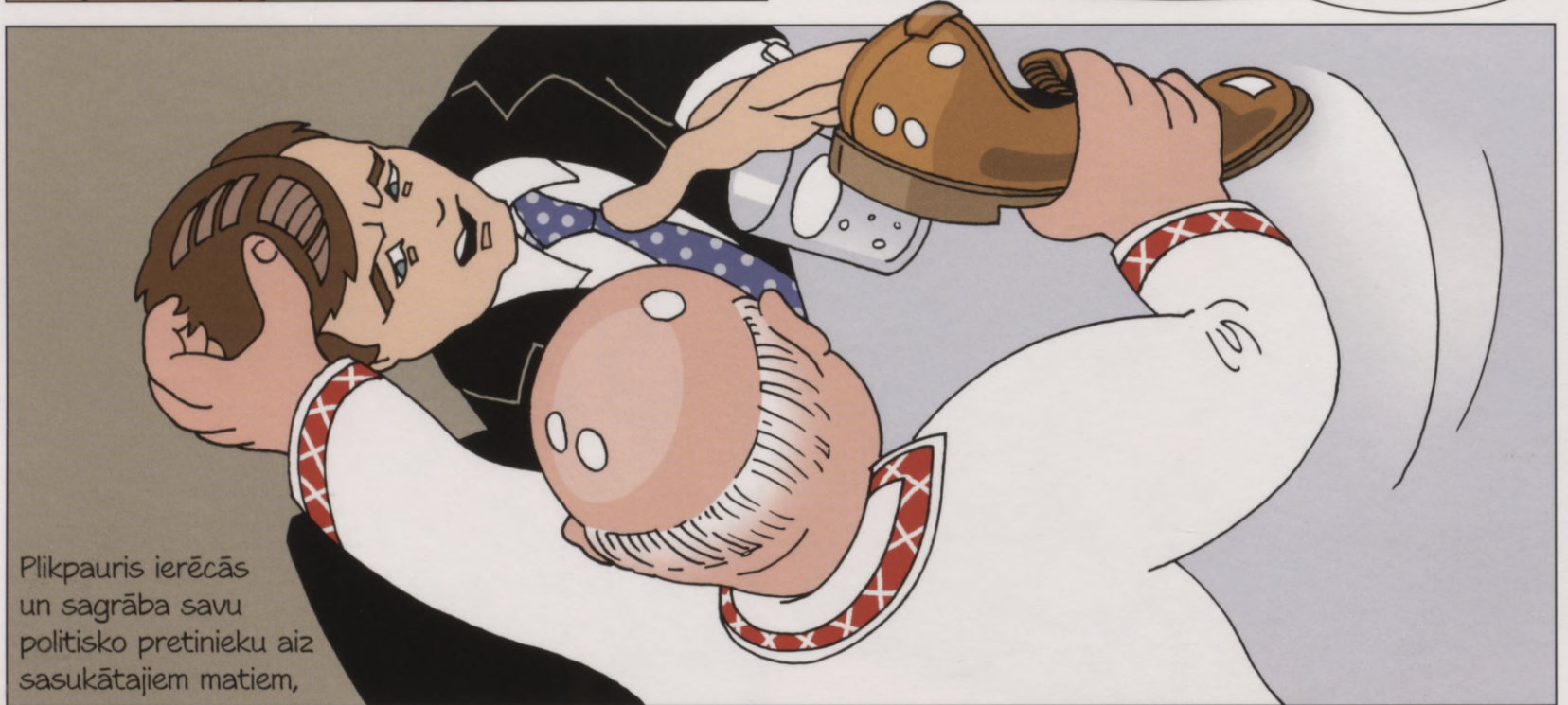
MŪSU VALDĪBAI
LAIKS SPERT
STINGRUS SOĻUS!

KOLĒĢIM ES
PIEKRĪTU,

vēsi teica sasukātais,

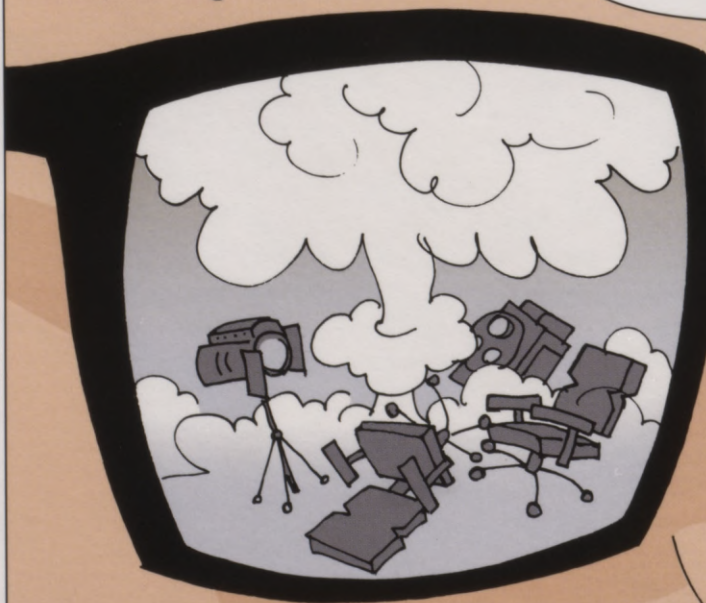
TAČU JUMS DIEMŽĒL
NEVARU PIEKRĪST. JŪSU
BEZATBILDĪGIE
AICINĀJUMI...

Plikpauris ierēcās
un sagrāba savu
politisko pretinieku aiz
sasukātajiem matiem,

vadītājs izmisīgi sauca:

KUNGI, KUNGI!

bet Pingus Posts,
izmantojot jezgu,
pazuda un ļāva
profesionājiem līdz
galam noskaidrot
robežkonflikta
jautājumu.

KO PINGUS POSTS
TUR MEKLĒ?

es jautāju pati sev
- bet atbildi nesaņēmu.

Nopietno raidījumu laiks bija cauri, televizorā plāpāja divas krellēm apkarinātas tantiņas.

MILDIŅ, KĀ TEV PATĪK MANA JAUNĀ LŪPUKRĀSA? SMUKA, VAI NE?

prasīja viena un šķobīja muti kā uz vemšanu.

OI, SKAIDRĪT, TĀPĒC ES DOMĀJU, KĀ TAD TU ŠODIEN PĒC TĀS BIEŠU ZUPAS ESI AIZMIRSUSI MUTI NOSLAUCĪT. HI-HI-HI,

otra kratījās kā izgāzta galerta bļodiņa.

VAI ŠEIT NOTIEK KONKURSS "MINI MIS"?

turpat līdzās atskanēja pazīstama balss, un es jau trešo reizi šajā vakarā ieraudzīju ekrānā Pingus Postu, kas cerīgi raudzījās abās spocīgajās tantiņās.

JĀ, JĀ, PUISĪT,

iebrēcās pirmā,

TAISNI ŠITEN VIŅŠ NOTIEK, UN TAISNI ES JAU ESMU TĀ MIS, VAI TAD TU NEREDZI?!

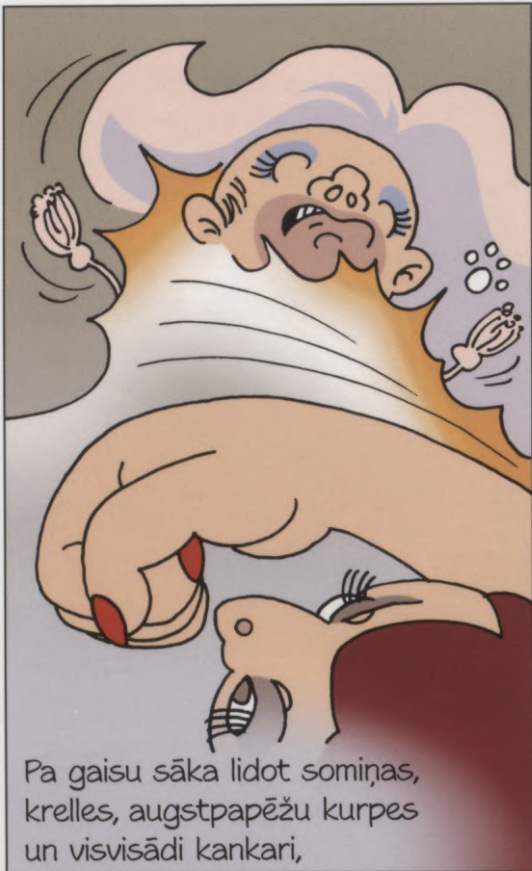
KAS TU PAR MIS, MISENE TU ESI, MISKASTE GATAVĀ! ES ESMU MINI MIS, MAXI MIS UN VIS-VIS-VIS...

spiedza otra, mētādama pa gaisu skūpstus, kas noteikti nāca zemē kā akmeņi un svēra vismaz piecus kilogramus. Pingus sabijies palēca sāņus, toties pirmā tantiņa nemaz nenobijās.

AK TĀ, ES ESMU MISKASTE?

viņa brēca.

BET TU ESI VIS-VIS-VIS...? VISTA! VECA VISTA TU ESI, MILDIŅ, PAGAI DI, GAN ES TEV TĀS SPALVAS IZPLUCINĀŠU!

Pa gaisu sāka lidot somiņas,
krelles, augstpapēžu kurpes
un visvisādi kankari,

līdz beidzot no
lupatu kaudzes izlida divi puspliki
vīrieši spalvainām kājām, paklaniņās
un, rokās saķērušies, aizskrēja,

bet Pingus Posts palika stāvēt
ar mežģiņu apakšsvārkiem uz
galvas un lakādas somiņu rokā.

Man tomēr smieklī nenāca, es sāku jau mazliet
bažīties par televīzijas turpmāko likteni,
turklāt arī Pingus Posta vecāmāte ar lielo
somu aizvien vēl nerādījās!

Un tad notika tas,
ko neviens nebija
gaidījis – varbūt
vienīgi kāda veca
tirgus sieviņa,
sīka un spingta
kā dillīte...

Studijā, kur uz skaistuma konkursu bija sapulcējušās meitenes, Pingus Posts iebrāzās minūti pirms raidījuma beigām. Sarkans, nosvīdis, izspūris kā slotu, kreklam noteikti vairs nebija vietā visas pogas, bikšu galus izrobojuši Rekša zobi...

Neviens nespēja attapties, kad izplūkātais Pingus Posts jau stāvēja uz skatuves starp visskaistākajām meitenēm, kas, uzpostas kā lelles, spieda pie krūtīm sadāvinātos pūkainos milzu lāčus un zaķus.

Šķita, ka Pingus Posts kādu meklē.

Un tad viņš to ieraudzīja. Nosvīdušajā sejā parādījās laimīgs smaids.

Pingus skatījās uz meiteni, kas pašā skatuves malā, nelikdamās ne zinīs par televīzijas kamerām un skatītājiem, savā nodabā sēja lācim ap kaklu baltu lenti.

Beidzot viņa paslēja augšup vasarasraibumaino degunu, pacēla zilās acis un ieraudzīja Pingus Postu.

Šķita, ka Pingus tūlīt metīsies meitenei klāt, taču viņš piepeši apjuka, laimīgais smaids nodzisa, Pingus bēdīgi paskatījās uz savām tukšajām rokām un nekustējās ne no vietas. Arī meitenes, konkursa vadītāji, mūziķi, operatori un skatītāji palika kā apburti, neatskanēja ne vissīkākais troksnītis.

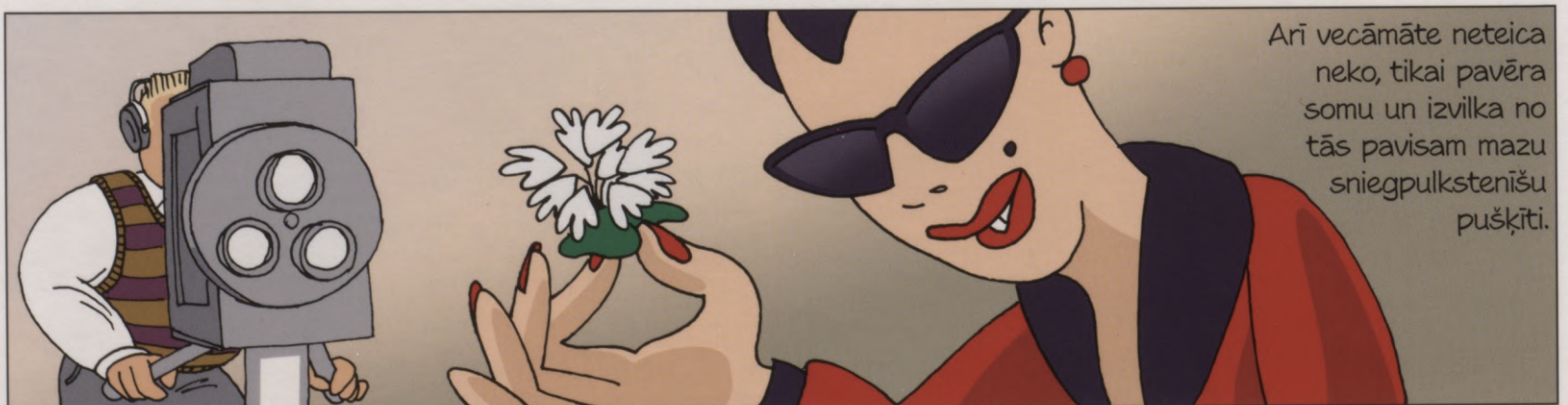
Klusumā nočikstēja kādas durvis un studijā ienāca Pingus Posta vecāmāte.

Viņai mugurā bija ikdienišķā vilnas jaka un,

prātīgi likdama kājas lielajās, mazliet nobristajās ielas karpēs, viņa uzkāpa uz skatuves, kur viskaistāko meiteņu vidū kā miets stāvēja viņas mazdēls.

Arī vecāmāte neteica neko, tikai pavēra somu un izvilka no tās pavisam mazu sniegpulkstenišu pušķīti.

Pingus Posts satvēra to un, vairs ne mirkli nešaubīdamies, devās pie zilacainās meitenes.

LŪDZU,

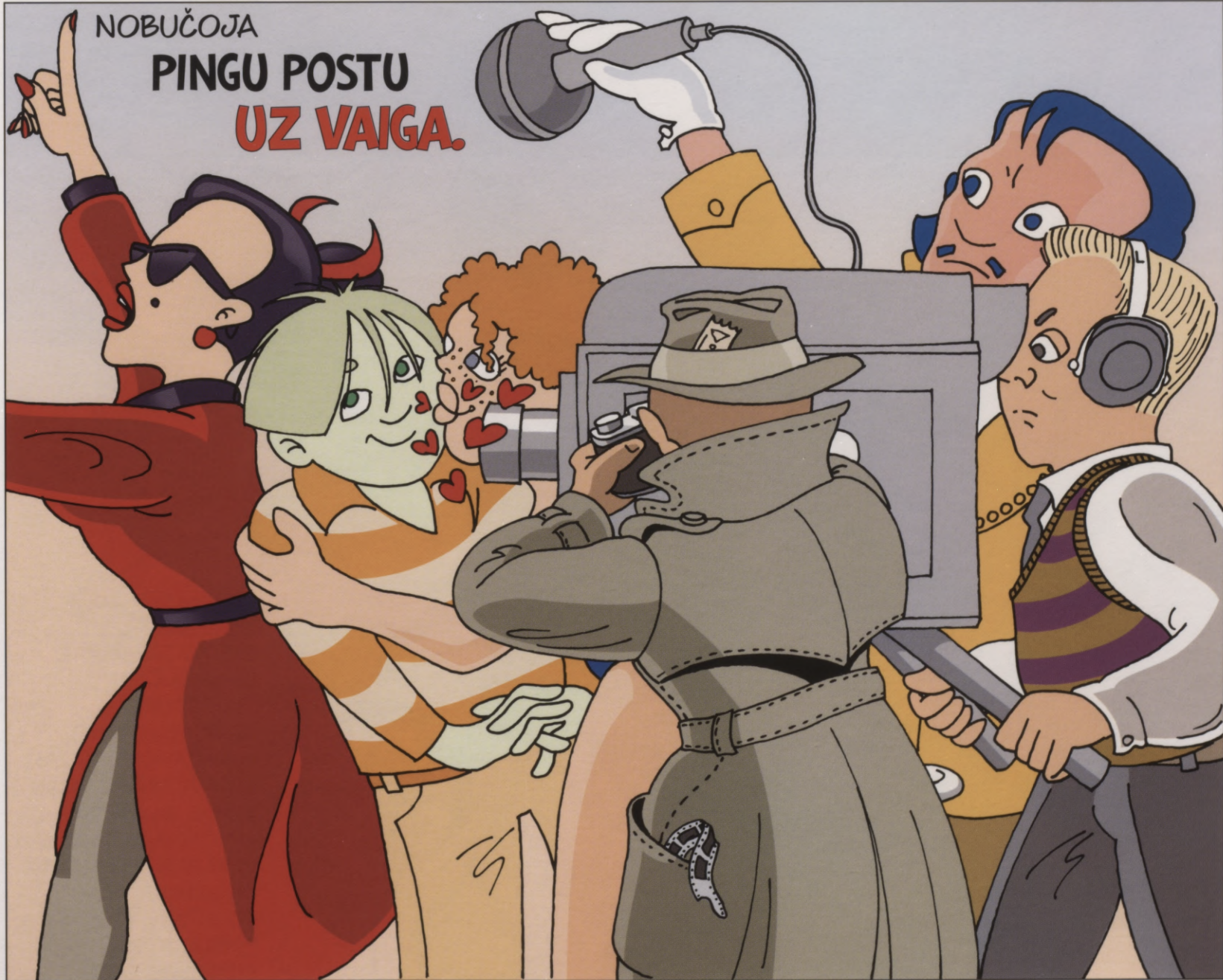
viņš teica un bikli pastiepa roku.

PALDIES,

teica meitene, paņēma ziedus un

NOBUČOJA

**PINGU POSTU
UZ VAIGA.**

Es redzēju Pingus Posta seju pa visu ekrānu, bet nebūtu pazinusi, ja nezinātu, ka tas ir viņš un neviens cits tas nevar būt. Nebija vairs ne sasvīdušo sarkano vaigu, ne izspūrušās slotas uz galvas, bet pazodē varēja manīt kārtīgu, baltu krekla apkaklīti. Viņš izskatījās kā no jauna piedzimis.

atdzivojās konkursa vadītājs un pieskrēja Pingum Postam ar mikrofonu.

BET KO TAD DARĪJU ES? IZSLĒDZU TELEVIZORU, APTAUSTĪJU PIERI, KURAI AUKSTS NAZIS VARBŪT NEKAD VAIRS NEBŪS VAJADZĪGS, PAMODINĀJU KAĶI, KAS VISU BIJA NOGULĒJIS, UN UZRAKSTĪJU ŠO STĀSTU PAR PINGUS POSTA PIEDZĪVOJUMIEM. JO NU TIE IR GALĀ.

**OBLIGĀTAIS
EKSEMPLĀRS**

50

PAR NAUDIŅU
PARAKSTĪSIMĪES?

2006-7
L 11

RĪGĀ DZĪVO PINGUS POSTS
Latviešu komikss jautru un
satraucošu notikumu cienītājiem -
pasaka par zēnu, kuru atrada
skābos kāpostos

Kā rakstniece dabūja pierē punu,
vecāmāte pieveica biļešu
kontrolierus, krokodils aprija
papildporciju, divi basketbola
tiesneši noģība, operas orķestrī
sākās zemestrīce, visi bučojās un
kaķis skatījās televizoru.

Sājumā neviens nezina,
vai beigas būs laimīgas...

ISBN 9984-9801-2-X

9 789984 980126